

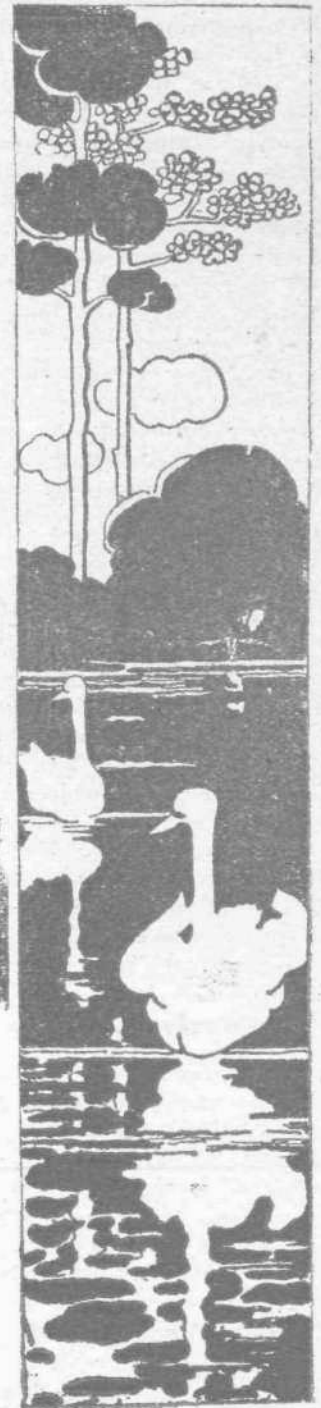
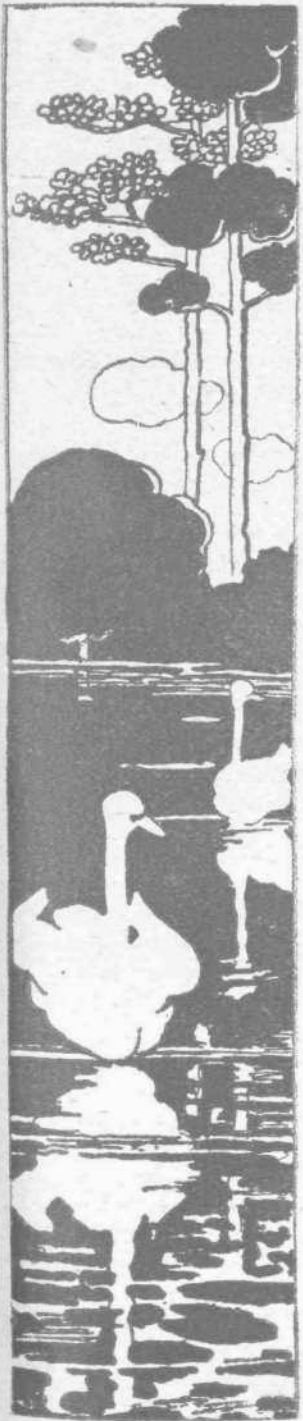
ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

22 Μαΐου 1916

Ἄριθ. 31

ΜΙΑ ΣΑΛΩΜΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΩΝΑ

Μ ΔΝΙΣ ΔΕΡΡΑ ΔΕ ΜΟΡΟΔΑ

Ἡ περιώνυμος χορεύτρια κλασικῶν Ἑλληνικῶν χορῶν καθὼς καὶ ἀνατολίτικων τοιαύτων, ἡ ὁποία ἐγενήθη ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, στὰ Σάλωνα καὶ ἐστρελλοῦται σήμερα βλούς καὶ βίβας εἰς κάθε Ἑὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν. Ὀλίγον πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Ἐρζερούμ ἐχόρευσε στὴν Πετρούπολι, ἔσταν ἄφησε ἀπειραριθμὸς χορευτὰς καὶ ὄχι ὀλίγα θύματα. Ἡ Δνίς δὲ Μορόδα εἶνε ἀφαισιώτατῆ, χαριτωμένη μόλις δεκάοκταεῖς, καὶ ἔπως δὲλετε τέλειος ἑλληνικὸς τόπος. Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες αἱ ὁποῖαι ἀναγίλλουν τὴν προσοχῆ ἀφίξιν τῆς σιὸ Λονδῶνον κηρύσσουν διὲ ἡ Δνίς Δέρρα κατόρθωσε νὰ κάμῃ διὲ ὁ Κόλλεο εἰς μίτην προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὁδοχρόνια τῶρα. Κατέκτησε τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Γαλλίαν καὶ τῶρα τηγαννὴ νὰ κατακτήσῃ καὶ τὴν Ἀγγλίαν.

ΤΟ ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΔΑΥΪΔ

Ο Τόλης Περέτης πρὸς τὴν Φραντζέσκα Μπερτινή, εἰς Νεάπολιν Ἰταλίας.

Γλυκεριά μου,
Ὁμι. Δὲν εἶνε δυνατὸν. Θάρθη; σὺς Ἄ. θήρας κατὰ τὰ μέρα τοῦ ἄλλου μισροῦ. Μοῦ τὸ ἀγγέλειεν αὐτὸ ἐπισημῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ κινήματογράφου, ποῦ συγγράω κάθε θράον, θωμμάων ἐκείνη τὸν ὀλόγλοκα γέλοιο σου καὶ τὴς ματιῆς σου ἐκείνης, ποῦ ἂν θέλουν, κάνουν ἀμύτως ἕνα κόμο νὰ πεθῶν, κ' ἂν θέλουν πὰ λι ἀνασταίνουν κάποιον ἄλλο. Τὴν θραοιὰ, ποῦ ὁ ἐρωτογνώοισα καθισμένος μέσα σὲν κινήματογράφου, δέξια ἀπὸ δύο παρτιές κυρίες ποῦ ἔλεγαν πὼς θὰ ὁ ἔδωσαν, ἂν ἦσαν ἀνδρες, ποῦ ὄλιγον τὴν νύχτα νὰ μὴν πάω καθὸ δὸν σπῆι μου. Ἄν ἦσαν δυνατὸν νὰ κάθομαι ἄλλή τὴν νύχτα μέσα σὲν κινήματογράφου καὶ νὰ βλέπω ἐξῆνα, λουλοῦδι τῆς Ἰταλίας πολέι μο. Ὁ διευθυντὴς ὅμως τοῦ κινήματογράφου, ἀνθρώπος ἀνείσθητος καὶ χοδόροκοιμένος, με εἰδοποίησε περὶ τὸ τέλος τοῦ προγράμματος, ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ κ' ὅτι ἂν θέλω μο πορὸ ν' ἀναχωρηθῶ. Ἐπρόθεθα γιὰ τὸ σπῆι μου κατασκευασμένος ὅσος ἀπὸ τὴν χορηγία σου. Δὲν μποροῦσα ν' ἀντιληφθῶ τίποτα ἀπὸ ὅσα συνέβαιναν γύρω μου. Ὁ ποῦς μου εἶχε μεί ρει πίσω, ἀπάνω σὲν κινήματογράφου παρτι, ὅπου προηγουμένως ἐοδ ἐδραϊάβουν. Ἐρτσα σὲν σπῆι μου καὶ χορίς ρ' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς γυναικῶς μου γιὰ νὰ δῶ τὸν λάχιστον ἂν ἦταν μέσα ἢ γυνὸς καὶ μου κ' ἐκεί νη τὴ θραοιὰ, ἐπρόθεθα σὲν χορηγίον μου κ' ἐκείθησα νὰ οὐδὲν περιγράφω ὅλα ἐκείνη τ' ἄλλο ποτα ἄλλ' ἐπέλθωκα αἰσθημάτων, ποῦ γέμισον ἢ χορηγία μου, δὲν οὐδὲν πρῶτοῦ. Τὸ γράμμα αὐτὸ ὅμως τὸ πρῶτο μου γράμμα, δὲν οὐδὲν τὸ σπῆι. Καὶ τὴν ἴδω θὰ μὲ μῆς, Φραντζέσκα μου γλυκεριά, γιὰτὶ δὲν οὐδὲν τὸ σπῆι.

Ὅταν ἐτελειώσα τὸ γράμμα μου, τῆς ἴσως ἀπὸ τὴν ἀσχημάτια ποῦ μαῦ ἔβλεπον ἢ χορηγία σου, σὲν γράφωτὸν μου ἀπάνω, δέξια ἀπὸ τὸ παρτι τῶν τοιγάρων.
Τὸ πορὶ, ὅταν ἐσοχρόνηκα, ἐδμηθῆκα τὸ γράμμα κ' ἐπρόξα νὰ τὸ πάρω, γιὰ νὰ τὸ ταχοδομήσω. Τὸ γράμμα ὅμως ἔβλεπον ἢ χορηγία μου ποῦ ποῦ ἐνεργῆσε κάθε πορὶ τὸ γράφω, τὸ εἶδα κ' αὐτὸ καὶ τὸ ὁ ο γ ρ ὁ ο ε.
Καταλαβαίνεις τὴν ἴσως ἔβλεπον κατὰ τὴν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς γυναικῶς μου. Με ἀπειλοῦσα, γλυκεριά μου, πὼς θὰ ἐπρεξε σὲν δικηγόρο τῆς, γιὰ νὰ τὴν χορηγία διατάξω. Ἐπειδὴ ἔλεγε, ἦσωνα τρελλὸς κ' ἐρωτοῦθηκα μὴ γυναικῶς, ποῦ τὴν εἶδα ἀπάνω σὲν παρτι.

Δὲν ἔδωσα καμιά σημάτια σὲν ἀπειλή τῆς καὶ τῆς εἶπα νὰ κίνη δὲν θέλει. Φαίνεται πὼς ἐκείνη ἐπῆξε τ' ἀπόγευμα σὲν δικηγόρο τῆς. Ἀπὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καὶ τίπο.

Τὸ θράον-θράον, ποῦ ἐτοιμαζόμουν νὰ πάω πάλι σὲν κινήματογράφου γιὰ νὰ λατοφῶ ἐξῆνα, παρτι ἄνατολὴ τῆς Βενετίας, ἐπῆρα ὅσα ἀπὸ τὴν κάμπα τῆς γυναικῶς μου, γιὰ νὰ δῶ σὲν καθρέπτη τῆς, ἐπειδὴ ὁ δικός μου ἦταν κομμωτικὸ-θαμπός. Προχωροῦντας ἔμεις πορὸς τὸν καθρέπτη, εἶδα ἀπάνω σὲν λαδομάνο τῆς ἕνα πορὸ φανελλὰ με μὴ κάλλετογκῆ κάλλετογκῆ ἀντίοισα.
Κόμοι Βαλδερῆ Φιλάντες, Ἡρωταγοιστὴν τοῦ κινήματογράφου οἶνον «Νόρτον», Κολεγγάρι.

Ἐρτσα τὴν ἴσως ἐπῆρα; ἢ γυναικῶς μου ἦταν κ' αὐτὴ ἐξοφρηνικὰ ἐρωτοῦμένη με τὸν Φιλάντες.

Ἐξῆνα τὸ γράμμα τὴν τοῖπὴ μου κ' ἐβ γῆκα ἔξω. Πρῶτο ὅμως πάω σὲν κινήματογράφου ἐπῆρα κ' ἔβω ἀπὸ τὸν δικηγόρο μου

καὶ τοῦ ἄφισα τὸ γράμμα, ζήτησας τὸν διὰ ζῆγιο.

Ὡ, σὲ λίγες μέρες τὴν ἴσως εἶμαι ἐλεύθερος, γλυκεριά μου Φραντζέσκα. Θὰ πάω, σὲν οὐλόγος μορσὶν ὅσα πῶδια σου καὶ θὰ περιμένω μὴ μιλία σου, ἕνα κίνημα τοῦ χορηγίον μου γιὰ νὰ χορῶ σὲν γῆ. ἢ νὰ πατάω ὅσα ὀλόγος. Γράφωτὸν μου ποῦ θὰ ἐπῆξε, γιὰ νὰ χορῶ τοιμασθῶ γιὰ τὴν μεγάλην ἐπισημῶς. Ἄν ὅμως δὲν ἔδωξας, ὅπως θέλω νὰ ὑποστηρίξω ὁ διευθυντὴς τοῦ κινήματογράφου, ποῦ δὲν συγγράω, τότε, χορίς καμιά δυσκολία, θὰ πάω ἕνα πορὶ μὴ θέσι ὁ ἕνα ἀτυχάλοιο καὶ θῶμαι σὲν Νεάπολι.

Ἐρτσα πὼς θὰ ὁ εὐχαριστήσω ἢ ἀποφασί μου αὐτῆ. Θαρρῶ πὼς δὲν βλέπω αὐτὴ τὴν σπῆι μὴ μὴ πορὶ μου νὰ χορῶς μὴ πορῶς τοῖπὴν τοιμασθῶ, γιὰ νὰ με ὑποδεχθῆς, Φραντζέσκα μου, ἐπίοισα τῆς Βενετίας γερτσα.

Β'.
Ὁ Τόλης Περέτης ἐν Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸ φίλο του Παῦλο Σαθάκ, εἰς τὰς Ἀθήνας.

Παῦλό μου,
Σοῦ ἐποσῆθηκα ἐνδὺς μοῖς φθῆσι σὲν Νεάπολι νὰ σοῦ γράψω. Κ' αὐτὸ ἰδ' ἐποσῆθη καὶ μόνος ὁ ἐξῆνα, γιὰτὶ ἦσωνα ὁ μόνος σου, ποῦ ἦξερεις τὸ μουτικὸν μου, ὁ μόνος ποῦ ἔβω ἦθῆσας, χορηγίον μου, γιὰ νὰ πραγματοποιῶ τὸν πόθο μου.

Λοιπὸν, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γλυκεῖο ταξείδι ἔρτσα σὲν Νεάπολι τὴν Τρίτη τὸ θράον. Πρῶτο ὁρῶντος νὰ ὅσα ἐξοδοχῆσι ἔρτσα ὁ ἕνα πρακτορῆσι πληροφοροῖν γιὰ νὰ μὴ πορὶ τὸ σπῆι τῆς Φραντζέσκας ἢ τοιμασθῶν τὸ κινήματογραφικὸν θέατρο, εἰς τὸ ὅπου ἔβλεπον. Ὁ ἕνα πρακτορῆσι πληροφοροῖν γιὰ νὰ μὴ πορὶ τὸ σπῆι τῆς Φραντζέσκας ἢ τοιμασθῶν τὸ κινήματογραφικὸν θέατρο, εἰς τὸ ὅπου ἔβλεπον. Ὁ ἕνα πρακτορῆσι πληροφοροῖν γιὰ νὰ μὴ πορὶ τὸ σπῆι τῆς Φραντζέσκας ἢ τοιμασθῶν τὸ κινήματογραφικὸν θέατρο, εἰς τὸ ὅπου ἔβλεπον. Ὁ ἕνα πρακτορῆσι πληροφοροῖν γιὰ νὰ μὴ πορὶ τὸ σπῆι τῆς Φραντζέσκας ἢ τοιμασθῶν τὸ κινήματογραφικὸν θέατρο, εἰς τὸ ὅπου ἔβλεπον.

Ἄ, νὰ σοῦ πῶ. Ἐκείνη τὴ θραοιὰ ἦταν ἢ τῆς πορὶ φορὰ σὲν τῆς μου, ποῦ ἐσοχρόνησε τὸ χορῶ. Ὁ πορῶτος προθυμότητα ποῦ ἔβλεπον γυνῶσι τὸ κινήματογραφικὸν θέατρο τῆς Φραντζέσκας. Μοῦ οὐτίσθῆσαν ἔμεις νὰ πάω τὸ πορῶ, γιὰτὶ τὴν ὄρα ἐκείνη τὸ θέατρο ἦταν ἀπῆσι. Μὰ πὼς ἐδῶ σὲν Νεάπολι τὸ θέατρο τῆς θραοιὰς ἐπῆρα τὴν ὄρα, ποῦ ἀρχίζονταν τελετῶν ἀκριβῶς τὴν ὄρα, ποῦ ἀρχίζονταν τὸ δικὰ μου. Ἄνεβαλα λοιπὸν γιὰ τὴν ἐπομένη τὴν ἐπομένη μου, ἐπῆρα, σὲν κάποιον ἐξοδοχῆσι κ' ἔπειτα νὰ ἰσοχῶσι. Ποῦ ἔμεις νὰ ποῦ κολληθῶ ἔμεις τὴν νύχτα. Ἐκείνη ἡμέρα, σὲν δαιμονιομένης, σὲν χορῶσι μου σὲν μὴ νειοκὴ ἐπῆρα τῆς τοιμασθῶ. Πὸ τε ἀνεβαίνε ὅλο τὸ αἶμα σὲν καρδία μου κ' ἐνὸ μῆς, πὼς θὰ οὐλόγος ἀπὸ τὴν ἔσθη καὶ ποῦ μὴ καρδία, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ πῶδια, ἐνεργῆσι ὅλο τὸ κορμὶ μου. Σ' αὐτῆ τὴν μαρτυρικὴ θέσι με εἶχε φῆσι ἢ ἄρωνα τῆς πορῶσις μου. Τῆς μεγαλήτορας πορῶσις ποῦ εἶχε κάθε ἀνθρώπος.

Κατὰ τὰς 6 τὸ πορὶ σηκώθηκα, ἐπῆρα καὶ ἐδῆκα ἔξω. Ἐκείνη σὲν μὴ μνησῶν ὅσα ποῦ πῶδι ἢ ὄρα τῆς ἐπισημῶς.

Κατὰ τὰς 9 ἐπῆρα μὴ βιπῶσι κ' ἐπῆρα σὲν κινήματογραφικὸν θέατρο.

Τὴ τὴν θέλετε τὴν δεσποινίδα Μπερτινή, καὶ ποῦς εἶσθ' ὅσα; ἢ ἐδῆρα σὲν ὄρα πορῶς παρτιρῶντας με ἀπὸ πάνω ἴσα με κάτω.

Ἐμεις δημοσιογράφος, ἀπῆρα καὶ θῶ λῶ νὰ τῆς πάω σὲν ἐπισημῶν περὶ τῆς κινήματογραφικῆς τέχνης. Ἀναγγεῖλάτε με, σὲν πῶ οὐλόγος.

Ὁ θρωροδὸς ἐρτσα, κοινότητας με οἶκο τὸ καρδία μου.

Σὲ λίγος ἔναρτσα, κρατῶντας γῆμὶ τὸ χορῶ του εἰς ἐνδειξὴν παντελοῦς ἀσῆσις.

Ἄδῶντος. Ἡ δεσποινὴς Μπερτινή δὲν δέχεται ποῦ τὸς δημοσιογράφος.
Μία οὐλόγος ἰδέα ἐπῆρασι τότε ἀπὸ τὸ μυαλό

μον γρήγορα σὲν ἀχίδια.
— Καὶ ἂν ἦθῆλα, ἠρώτησα, νὰ πορῶσθῶ εἰς τὸν ἴσως τοῦ κινήματογράφου;
— Ἐτοι μὴταε λοιπὸν. — Ἐλάτε νὰ σὲς παρτιρῶσι σὲν διευθυντῆ. Ὁ διευθυντὴς ἕνας ἀνθρώπος κοινόκοιμένος, με πρόσοπο ἐν τελῶς ἠγρομνικὸ με ἐδῆκα προσηρῶσι.
— Θὰ πορῶσθῶσθε ὡς ὀμοῖος καμῶσις μέρες, ποῦ εἶπον.

Ἐδῆκα τὴν ὄρα διὰ μορῶσι νὰ τὰ δῆξῶ.
— Καὶ ποῦ δ' ἀρχίζουμε; τὸν ἔρωτησα.
— Αὐτὸς ἴσως. Πρόκειται νὰ παῖσωνε κάποιον μὴ κομφορδία. Ἐσῆσι θὰ χορηγῶσθῆσι ὡς δευτεροῖν πρόσοπο. Ἀπῆρα θὰ παῖσωνε τὸν ὄλο ἐνδὲς ἐρασιτῶ ὁ ὅμοῖος ἐσοχρόνησε διαρῶς τὴν ἐρῶμένην του, θὰ καταδορῶσθῆ σὲν τῶλος ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ παρτιρῶ με τὸν οὐλόγος ποῦ ποῖσῶν τὰ παρτιρῶσι.

Ὁ ὄλοσι αὐτὸς ποῦ ἐρῶσθῶ κοῖσις κ' ἀπὸ κορῶς. Εἶχα ὅμως ἀπόφασι νὰ παρτιρῶσθῶ τὴν Μπερτινή με κάθε ὄλο. Καὶ μὴ ποῦ θὰ εἰς χορῶσι σὲν ἴσως δὲν μὴ πορῶσι παρτι νὰ τὴν ἔβλεπα. Αὐτῆ ἢ ἐκείρις ποῦ ἔδῶσι ἄρῶσι κ' ἐδῆκα τὴν καταδορῶσθῶ.

Κατὰ τὰς 11 κάτω σὲν κηπο τοῦ κινήματογραφικῶ ἐρῶσιον ἐπαῖσι ἢ κομφορδία. Τὸ καταδορῶσθῶ, φρεσικὰ, ἐγινε ἐπὶ τὰ χορηγῶσι τῶν μελιῶν τοῦ θῶσιου, τὸ ὅπου ὅλα ὀμοῖοισαν, ὅτι ἐπῆρα θωμῶσι. Με ἄσι κάλλεσι μὴταε ἀρῶσι ἐν γενετῆς. Σὲ λίγος ὁ γέβῶσι ἀπάνω γιὰ ν' ἀλλάξω ρούχα, ὅτι ἐκεί σὲν οὐλόγος οὐνατῶ μὴ γυναικῶς χορῶμένη μέσα σὲν γυναικῶς κ' ἔξω.

Ἡ σπῆρα Μπερτινή, ποῦ λέγει ὁ διευθυντῆς, ποῦ ἦρτσα πῶσις μου.
Στὴν θῆσι τῆς ἐσοχρόνησε σὲν κάμπα γιὰ νὰ μὴν πάω. Τὴν τοιμασθῶ, Παῦλό μου, εἰ εἶδα; Μὴ θραοιὰ τοῦ δημοσιογράφου με μὴτὴ ἀπῆρα τῶν διαδοῖν με πρόσοπο κα ταρτιρῶν, σὲν τὸ ἴσως καὶ μ' ἕνα σπῆσι τὸ κοῖτελο, σὲν οὐλόγος. Τὴν ἴσως ποῦ τῆς.

Τὴν αὐτὸ δὲν παῖσι σὲν θέατρο καὶ δῆ χορῶ τῆς τέχνης τῆς σὲν παρτι, μέσα σὲν οὐλόγος τῶν κινήματογράφου;

Δὲν ἔξωσι τὴν ἴσως ποῦ. Αὐτῆ τὴν οἰσῆσι ποῦ ποῦ γράφω εἶμαι χορῶσις κάτω ἀπὸ τὸ πῶσιου μὴ πορῶσις, χορῶσις ἀπὸ μὴ δυνατῆ παρτι πνευμονία ποῦ ἔβλεπον ὅσα ἀπὸ τὸν καρῶσι μα ἐκείνη. Τίποτα ἄλλο δὲν ἔξωσι. Ἐκείνη τὴν ὄρα ποῦ με θῶσι κατῶσθῶν νὰ πορῶσθῶ, εἶνε ἔτι δὲν θὰ ἔναρτσα ποῦ σὲν τὴν Ἑλλάδα καὶ φρεσῶσι, σὲν παρτιρῶσι, νὰ ποῖσῶσι τὸ παρτιρῶσι μου καὶ νὰ πληρῶσθῶσι τὴν οἰσῆσι κορῶσι μου. Ἄν πορῶσις δὲν εἶσθῶ σὲν ἔξωσι τὸν φίλο μου τὸν δικηγόρο, ποῦ τῶσις κατῶσθῶ πορῶσι θῆσις γιὰ νὰ πάω τὸ διατάξω μὴ ὄρα ἀρῶσι τῆρα.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἔναρτσα ὅσα ἀνθρώποισ ποῦ παρτιρῶσι με τὸν ἴσως τρόπο, Μπορεῖτε νὰ κατῶσθῶσι τὸν χορηγῶσι ἐνδὲς πορῶσις ἀπὸ τῶν τῶσιου με τὸν ὅμοῖος καθῆσι. Ἐνδὲς πορῶσις ἐλεύθερα νὰ εἶσθῶ ἔβλεπον, ὅτι ἔβλεπον νὰ κάμπα με ἀνθρώποισ ἰσῶν, ποῦ ἐπισημῶσι εἰς τὰς ἐπισημῶσις του, ἐν ὅμοῖος δὲν παρτιρῶσι ἴσως ἄλλὰ κατῶσθῶσι κ' ἀρῶσις, ἐδῆκα με ἔναρτσα σὲν ἔβλεπον ὅσα ἕνα χορῶσις κατῶσθῶσι εἰκόλο, ματῶσι, ἐλαρῶσι κάμπα, ποῦ δὲν λεγορῶσι; καὶ ποῦ τὴν εἶνε ἢ τὴν ἴσως ἢ κοῖσις τῶσιου.

Ἀνθρώποισ ποῦ ἐδῆκα ἐλεύθερα, ἀλλὰ χορῶσις ἔβλεπον εἶνε δυνατῶς χορηγῶσις, ἀλλὰ ὅσι ποῦ λεπτοῖς τῶσιου. Κοῖσις, γρήγορα ἔβλεπον παρτιρῶσις ἐλαρῶσις, ἐλλεψῶσι πορῶσις. Με τῶσι, ἀρῶσι ὅσα κατῶσθῶσι κάποιον ἐρῶσις σὲν μυαλό. Βάδισις ἀναρῶσις, ἀλλῶσις, οἰσῆσις σὲν ἔβλεπον ἔναρτσα χορηγῶσις σπῆρα, ἐπισημῶσι, ἀλλὰ εἰς κάποιον χορηγῶσις.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἔναρτσα ὅσα ἀνθρώποισ ποῦ παρτιρῶσι με τὸν ἴσως τρόπο, Μπορεῖτε νὰ κατῶσθῶσι τὸν χορηγῶσι ἐνδὲς πορῶσις ἀπὸ τῶν τῶσιου με τὸν ὅμοῖος καθῆσι. Ἐνδὲς πορῶσις ἐλεύθερα νὰ εἶσθῶ ἔβλεπον, ὅτι ἔβλεπον νὰ κάμπα με ἀνθρώποισ ἰσῶν, ποῦ ἐπισημῶσι εἰς τὰς ἐπισημῶσις του, ἐν ὅμοῖος δὲν παρτιρῶσι ἴσως ἄλλὰ κατῶσθῶσι κ' ἀρῶσις, ἐδῆκα με ἔναρτσα σὲν ἔβλεπον ὅσα ἕνα χορῶσις κατῶσθῶσι εἰκόλο, ματῶσι, ἐλαρῶσι κάμπα, ποῦ δὲν λεγορῶσι; καὶ ποῦ τὴν εἶνε ἢ τὴν ἴσως ἢ κοῖσις τῶσιου.

Ἀνθρώποισ ποῦ ἐδῆκα ἐλεύθερα, ἀλλὰ χορῶσις ἔβλεπον εἶνε δυνατῶς χορηγῶσις, ἀλλὰ ὅσι ποῦ λεπτοῖς τῶσιου. Κοῖσις, γρήγορα ἔβλεπον παρτιρῶσις ἐλαρῶσις, ἐλλεψῶσι πορῶσις. Με τῶσι, ἀρῶσι ὅσα κατῶσθῶσι κάποιον ἐρῶσις σὲν μυαλό. Βάδισις ἀναρῶσις, ἀλλῶσις, οἰσῆσις σὲν ἔβλεπον ἔναρτσα χορηγῶσις σπῆρα, ἐπισημῶσι, ἀλλὰ εἰς κάποιον χορηγῶσις.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἔναρτσα ὅσα ἀνθρώποισ ποῦ παρτιρῶσι με τὸν ἴσως τρόπο, Μπορεῖτε νὰ κατῶσθῶσι τὸν χορηγῶσι ἐνδὲς πορῶσις ἀπὸ τῶν τῶσιου με τὸν ὅμοῖος καθῆσι. Ἐνδὲς πορῶσις ἐλεύθερα νὰ εἶσθῶ ἔβλεπον, ὅτι ἔβλεπον νὰ κάμπα με ἀνθρώποισ ἰσῶν, ποῦ ἐπισημῶσι εἰς τὰς ἐπισημῶσις του, ἐν ὅμοῖος δὲν παρτιρῶσι ἴσως ἄλλὰ κατῶσθῶσι κ' ἀρῶσις, ἐδῆκα με ἔναρτσα σὲν ἔβλεπον ὅσα ἕνα χορῶσις κατῶσθῶσι εἰκόλο, ματῶσι, ἐλαρῶσι κάμπα, ποῦ δὲν λεγορῶσι; καὶ ποῦ τὴν εἶνε ἢ τὴν ἴσως ἢ κοῖσις τῶσιου.

Ἀνθρώποισ ποῦ ἐδῆκα ἐλεύθερα, ἀλλὰ χορῶσις ἔβλεπον εἶνε δυνατῶς χορηγῶσις, ἀλλὰ ὅσι ποῦ λεπτοῖς τῶσιου. Κοῖσις, γρήγορα ἔβλεπον παρτιρῶσις ἐλαρῶσις, ἐλλεψῶσι πορῶσις. Με τῶσι, ἀρῶσι ὅσα κατῶσθῶσι κάποιον ἐρῶσις σὲν μυαλό. Βάδισις ἀναρῶσις, ἀλλῶσις, οἰσῆσις σὲν ἔβλεπον ἔναρτσα χορηγῶσις σπῆρα, ἐπισημῶσι, ἀλλὰ εἰς κάποιον χορηγῶσις.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἔναρτσα ὅσα ἀνθρώποισ ποῦ παρτιρῶσι με τὸν ἴσως τρόπο, Μπορεῖτε νὰ κατῶσθῶσι τὸν χορηγῶσι ἐνδὲς πορῶσις ἀπὸ τῶν τῶσιου με τὸν ὅμοῖος καθῆσι. Ἐνδὲς πορῶσις ἐλεύθερα νὰ εἶσθῶ ἔβλεπον, ὅτι ἔβλεπον νὰ κάμπα με ἀνθρώποισ ἰσῶν, ποῦ ἐπισημῶσι εἰς τὰς ἐπισημῶσις του, ἐν ὅμοῖος δὲν παρτιρῶσι ἴσως ἄλλὰ κατῶσθῶσι κ' ἀρῶσις, ἐδῆκα με ἔναρτσα σὲν ἔβλεπον ὅσα ἕνα χορῶσις κατῶσθῶσι εἰκόλο, ματῶσι, ἐλαρῶσι κάμπα, ποῦ δὲν λεγορῶσι; καὶ ποῦ τὴν εἶνε ἢ τὴν ἴσως ἢ κοῖσις τῶσιου.

Ἀνθρώποισ ποῦ ἐδῆκα ἐλεύθερα, ἀλλὰ χορῶσις ἔβλεπον εἶνε δυνατῶς χορηγῶσις, ἀλλὰ ὅσι ποῦ λεπτοῖς τῶσιου. Κοῖσις, γρήγορα ἔβλεπον παρτιρῶσις ἐλαρῶσις, ἐλλεψῶσι πορῶσις. Με τῶσι, ἀρῶσι ὅσα κατῶσθῶσι κάποιον ἐρῶσις σὲν μυαλό. Βάδισις ἀναρῶσις, ἀλλῶσις, οἰσῆσις σὲν ἔβλεπον ἔναρτσα χορηγῶσις σπῆρα, ἐπισημῶσι, ἀλλὰ εἰς κάποιον χορηγῶσις.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἔναρτσα ὅσα ἀνθρώποισ ποῦ παρτιρῶσι με τὸν ἴσως τρόπο, Μπορεῖτε νὰ κατῶσθῶσι τὸν χορηγῶσι ἐνδὲς πορῶσις ἀπὸ τῶν τῶσιου με τὸν ὅμοῖος καθῆσι. Ἐνδὲς πορῶσις ἐλεύθερα νὰ εἶσθῶ ἔβλεπον, ὅτι ἔβλεπον νὰ κάμπα με ἀνθρώποισ ἰσῶν, ποῦ ἐπισημῶσι εἰς τὰς ἐπισημῶσις του, ἐν ὅμοῖος δὲν παρτιρῶσι ἴσως ἄλλὰ κατῶσθῶσι κ' ἀρῶσις, ἐδῆκα με ἔναρτσα σὲν ἔβλεπον ὅσα ἕνα χορῶσις κατῶσθῶσι εἰκόλο, ματῶσι, ἐλαρῶσι κάμπα, ποῦ δὲν λεγορῶσι; καὶ ποῦ τὴν εἶνε ἢ τὴν ἴσως ἢ κοῖσις τῶσιου.

Ἀνθρώποισ ποῦ ἐδῆκα ἐλεύθερα, ἀλλὰ χορῶσις ἔβλεπον εἶνε δυνατῶς χορηγῶσις, ἀλλὰ ὅσι ποῦ λεπτοῖς τῶσιου. Κοῖσις, γρήγορα ἔβλεπον παρτιρῶσις ἐλαρῶσις, ἐλλεψῶσι πορῶσις. Με τῶσι, ἀρῶσι ὅσα κατῶσθῶσι κάποιον ἐρῶσις σὲν μυαλό. Βάδισις ἀναρῶσις, ἀλλῶσις, οἰσῆσις σὲν ἔβλεπον ἔναρτσα χορηγῶσις σπῆρα, ἐπισημῶσι, ἀλλὰ εἰς κάποιον χορηγῶσις.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἔναρτσα ὅσα ἀνθρώποισ ποῦ παρτιρῶσι με τὸν ἴσως τρόπο, Μπορεῖτε νὰ κατῶσθῶσι τὸν χορηγῶσι ἐνδὲς πορῶσις ἀπὸ τῶν τῶσιου με τὸν ὅμοῖος καθῆσι. Ἐνδὲς πορῶσις ἐλεύθερα νὰ εἶσθῶ ἔβλεπον, ὅτι ἔβλεπον νὰ κάμπα με ἀνθρώποισ ἰσῶν, ποῦ ἐπισημῶσι εἰς τὰς ἐπισημῶσις του, ἐν ὅμοῖος δὲν παρτιρῶσι ἴσως ἄλλὰ κατῶσθῶσι κ' ἀρῶσις, ἐδῆκα με ἔναρτσα σὲν ἔβλεπον ὅσα ἕνα χορῶσις κατῶσθῶσι εἰκόλο, ματῶσι, ἐλαρῶσι κάμπα, ποῦ δὲν λεγορῶσι; καὶ ποῦ τὴν εἶνε ἢ τὴν ἴσως ἢ κοῖσις τῶσιου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΚΥΡΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΙΝΟΥ

Ὅτε πρόσοπο καλοῦ κοῖσις σὲν σχολεῖο ἦμενα, οὐτε σὲν σπῆσι παιδὶ γὰ τὸ ὅμοῖος θὰ εἶχαν οὐδαρῶς λόγος οἱ γονεῖς μου νὰ ὑπαρῶσθῶσιν καὶ νὰ ἐπῆρα, ὅτι θὰ γινῶσι νὰ μὴ μὴταε ἔναρτσα καὶ σπῆσι. Καὶ ὁ δασκάλος μου καὶ ὁ πατέρας μου με ἠρωτοῦσαν ἀκρίβητος, ἀνεπίδοκο μαθησῶσις καὶ, ὅπως ἔβλεπον, χορηγῶσις ἀνυπόφορο. Ἀντὶ νὰ παρτιρῶσι σὲν σχολεῖο μου νὰ μὴταε γράμματα μ' ἄρῶσι νὰ χορῶσις μὴταε σὲν λιμῶν καὶ νὰ ἔναρτσα κατῶσθῶσι τὰ παρτιρῶσι καὶ τὰ καρῶσι ποῦ ἔβλεπον ἢ ἔβλεπον ἢ παρτιρῶσι καὶ ἄλλα παιδῶσι τῶν ὁμοῖος κλῆσιον νὰ παρτιρῶσι ὅμοῖος μου σὲν λιμῶν, νὰ χορηγῶσις κοῖσις, νὰ παρτιρῶσι, νὰ λῶσις κάποιον μονόκοι με τὸ γῶσι; γὰ νὰ κάμ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΕΙΣ ΜΑΤΗΝ ΗΛΠΙΣΑ...

Ο νεός, ο αιδώσιμος τύπος του ερευνημένου, που όσο διαρκεί το αίσθημα του κάθεται πάντα κάτω από το φως της σελήνης και ανάμεσα από δένδρα, αδιόριστο αν αυτά είναι πεύκα ή κυπαρίσσις, και όταν το αίσθημα του αρχίζει να παύει...

Εορμαίονε την εικόστην εδόμεν' ούλαιν του όταν τον συνήνερα. Μήπως σκέπτεσαι ν' ανοίξεις την Ιουλίη, πριν της ώρας της και να συνδιαλέξω μο γάχος σου ; Τι θέλεις, δώ ξέω από την Βουλή ;

Σκέπτομαι ν' αυτοκτονήσω. Ήθελα να κάνω τον σταυρό μου; αλλά ε. θαρρώ μου να θάλατο το χέρι μου από την τσίπη μου.

Φαίνεται ότι η βλάστησις του κήπου των Πατέρων είναι τόσο περιπαθής, ώστε άρχιος να προσελκύη και αυτίζουρας.

Μη γελιάς. Δεν σκέπτεσαι ν' αυτοκτονήσω εδω. Πρώτα εδω κατά τέχνη και κατά τέχνη πάλι μου ήρθε εδω ή ιδέα ν' αυτοκτονήσω.

Ελαβα ύφος δειλιωγράφου αυτονομικού τμήματος και τόν ήρδησα.

Και τί θα εδ'ήθησις εις το απαντηνη-μένον διάστημα ;

Μιά γυναίκα. Τί άλλο ;

Της γνωστοποιήσης, βίβλια, την περι-αυτοκτονίας απόφασην.

Ήτο περιττόν. Θα το μάθω από της αύριου. Σκοπεύω να δώσω συνέντευξιν προς όλους τους εν Αθήναις δημοσιογράφους. Γι' αυτό το σκοπό μάλιστα εφρόντισα να θάλατο και 36 φωτογραφίας.

Ετοιμα τα χέρια μου από χαρά, διαβλή-πων ανάμεσα από τα λόγια του νέου να περι-πειτώδη επιφυλλίδα εις την εφημερίδα μου.

Αφού είναι έτσι, τού είλα σε λίγο τότε θα σου πάρω κ' εγώ συνέντευξιν.

Ελαμπόκησαν τα μάτια του από χαρά. Μούτασε το χέρι απότόμως και μ' έβουρε προς το Σύνταγμα.

Μήπως θέλεις να συναντησώμεθα ;

Όχι, Πάμε εδω στην μπύρα να τὰ ποθώ.

Χωρίς καμμίαν αντίρρησην άρθέην να ο-δχηθώ από τού μέλλοντος αυτοκτερος εις την-μπύραν της πλατείας του Συντάγματος, βπου εκαθήσασα, αν καλοί ούνητοροι κ' άρχισαμε να τὰ λέμε.

Αγαπούδα, που λές, μιά γυναίκα. Μιά βραδεία της τό είλα. Άρχισε τότε να αγαπάη κ' αυτή. Αρραβωνασώθηκαμε. Τα λέγαμε πώ' εση φορές την ημέρα. Μιά βιος από βίες αυτές της φορές τα πράγματα άρχισαν να λυθάνοντε τόσο, ώστε για μία στιγμή το χέρι της γυναίκος εκίνησε αλλόθηνε άξαρνα, έπισαε την λεπτοίνα κλωστή, που μίς συνέδεε και τράξ, την έσπασε.

Και τώρα να δώμε πως θα την δέουνε είλα από μέσα μου. Δεν μου λές σε πόσες μέρες συνέδεσαν αυτά όλα ;

Μέσα σε πέντε μέρες, φίλε μου. Μέσα σε πέντε μέρες. Α. είνε τρομερόν. Εδω ο νέος αδειάζει το τέταρτον ποιήρι της μπύρας του.

Καλά. Αλλά θα δέν βλέπω σε τί μπο-ρούν να συντελέσουν για την απουσία σου ;

Έχε ύπονοιην. Την στιγμή, που έφρι-

χνα ο' αυτήν το τελευταίο αποκαρτησθήρις ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΑ

Βλέμμα, δέν έβρω, πως μου ήρθε και της εί-πα. Πρέπει κανένας ν' αυτοκτονήση για να σιωπήσει ένας ή γυναίκες περί της άγάπης μου.

Όσοι επειδή εδωσας να της τό πής, τού της τό ύποσθηδής δηλαδή, γ' αυτό θα στενα-χίσης τον δόν σου ;

Μόνο γ' αυτό. Γιατί ; μήπως δέν σου φαίνεται ίσοχρός αυτός ο λόγος.

Τί λές αδελφέ. Ίσοχρόστος, ατήνησος εγώ, άνωπομονών να μάθω επί τέλους, ποίε ο νέος θα αυτοκτονούσε, για να προαναγγείλω την σχετικήν επιφυλλίδα της εφημερίδος μου.

Λοιπόν ; Εδω αδειάζει το εδόμενον ποιήρι.

Λοιπόν ; Τι λές ; Είμαι έτοιμος προς αυτοκτονίαν ;

Ετοιμόσσιος.

Και ποίε θα σε κιάνωμε ;

Ορισμένους την Τετάρτη.

Και που θα συναρξώμε γ' α να θρηνη-σοιμε την μεγάλην ατίρησιν σου ;

Μεταξύ Κηφισιάς και Μαρουσιού. Ή ανέβω στο τραίνο για να με κόνη.

Οραβίτα. Τώρα εν άλλο. Έπιτρέπεις ούτα όλα που είπαμε να τὰ γράνω ;

Άμ' γιατί άλλο στα είπα, παρά για να τὰ γράνω.

Οραβόνάρ λοιπόν.

Οραβόνάρ και καλή επιτυχία.

Αλληλοσφίζαμε τα χέρια κ' έχορισθήκα-με.

Είνε μεσημέρι. Την στιγμή, που πάνω ένα κομμάτι πάγο για να τον ρίξω μέσα στο Αίγιον-τικό κανάτι του γραφείου μου, βλέπω δλόθο μπροστά μου τον αυτογράφο.

Μπα. Δεν αυτοκτονήσας ;

Όχι. Τό άνέβαλα. Θα καθίσω να γράνω πρώτα δέην μου την βιογραφία κ' έτσι-ρα.

Κι' εγώ που προαναγγείλα την επιφυ-λλίδα κ' έπληρα μάλιστα και μπροστά παράδες για δέκα συνεχίας. Τι θα κάνω εγώ τώρα ; Α, νίε μου. Θα σε καταγγείλω επί άπότη. Δεν γέλανε έτσι τον κόσμο στην σημερινή επι-γύη.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΔΑΥΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΑΙΣ ΠΑΡΑΔΟΘΑΟΤΙΑΣ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΙΛΔ

Οι άνδρες νυμφεύονται διότι είναι κοινω-κρέμοι. Αί γυναίκες πανθρεύονται γιατί είναι πτωχόχοι.

Και οι μόν και οι δε μένον απογοητεν-μένοι.

Αί γυναίκες δίδουν ες τους άνδρας τον αιθνήτον χρυσόν της ζωής των.

(Πατασιενά όμως του πέρνον πίσω και πολλά φιλά.

ΤΙ ΕΝΝΟΥΣΕ ;

Ξέρεις πως άρχισες κ' έμωραίναιτε, άνδρούλη μου ;

Ετσι μου συμβαίνει πάντα όταν λη-οιάζει ή έσση των γενεθλίων σου, άγαπητή μου.

ΛΟΓΙΑΣΤΕ ΤΩΡΑ

Ο δημόσιος λείτοσ του άπεράντου Άγ-γλωσφ Κράτους έποδέρχεται περίπου έίς 400 δικαιοσύμια φράγκα. Δηλαδή ή Άγ-γλία με το χρυσά της μπορεί να εξακολουθή-ση τον πόλεμον επί έννά ετη έξοδούσστα 125 εκατομμύρια φράγκα την ημέραν.

ΠΟΣΟΙ ΗΣΑΝ ΟΙ ΕΚΑΤΟ ΛΑΓΟΙ

Πού ήσωνα, Νίκο, Νά, κυνηγούσα.

Δέν πώς σε μιά εατία που είδα εγώ μέσα εκατό λαγούς ;

Τι λές, Νίκο, αλήθειο ; Έκατό λαγοί.

Δέν μου λές να ερώω τώρα ;

Στάσου, έρε άδερφέ, να σου πώ, όχι δά σω-στοί εκατό άλλα κημιά όγδονταρία ήσαν.

Παπαλλοί. Δέν τί προτεύω.

Μά τί είπες εσύ πάλι όγδοήντα σωστοί ; Πάνω κάτω ήσανε καμμία πενήνταρία.

Ο κυνηγός ύφώνων τους άμους.

Πολύ υπερβολικά πράγματα μου λές.

Πενήντα και εγώ τό έμολογώ δέν ήσανε, αλλά καμμία είκοσιπενταρία ήσανε.

Και αυτό είνε από τα πολλά φέμματα. Εί-κοσιπέντε λαγοί.

Όχι καλέ είκοσιπέντε δέν ήσανε, αλλά όσο γιά δέκα πέντε ήσανε.

Μά πως ήμπορούν να καθίσουν δεκαπέντε λαγοί σε μιά βασία ;

Έ, αν δέν ήσανε δεκαπέντε έπτά - οκτώ θα ήσανε, γιατί εγώ δέν τους είδα και καλά.

Έ, μά τότε, αφού δέν τούς είδες και καλά έπτά δέν ήσανε.

Έ, πάνω - κάτω ήσανε δυό - τρεις ώριαμέ-νωσ.

Μά τί διάβολο ζητούσαν τρεις λαγοί σε μιά βασία.

Όχι σωστοί δυό άλλα θυμάμαι καλά πως κάτι ταράζονταν μέσα στη βασία.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Α. ΤΣΑΚΑΣ

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΓΑΜΒΡΟΥ

Ένας Αργουσιολόγος άποφασίσε γά νυμφευθή, έπέσειλιν εις τ' έφες γρονθές φιάς νέας, την όποιαν έθιθουη κατάλληλον διά σένεγόν του, ένα φίλον, διά να ζητήση εκ μέ-ρους του την χείρα αυτής, παρακαλέσας άμα τοιτόν να δώση καλός περι άπθου ουστάσει, έπως επιτύχη τό σκοπούμενον συνουέσιφ.

Ένοια σου. Τ'ή είλεν ο προσενητής-εγώ άπ' ει είσαι θα λέγω δέκα φορές περισ-ούτερα, είσαι εύχαρητημένος ;

Σύμφακοί...

Σύμφακοί, επανέλαθεν ο προσενητής και μετέβη εις την οικίαν της νέας, εις τοίς γρονθές της όποιας εδήλωσε τον σκοπόν της επισκέψης του.

Καίτοις λέει σωστό μάλαμα.

Έχει και άλλην περιουσίαν.

Όλληνη ; Τι λίτε καλέ ; Αύτός είνε τετραλόνοτος, έπρόσθεσεν με ένθαυασοιστήν ύφος ο προσενητής δέν δέν για πάρα πολύ θα ήρχόμην να κάμω προσενητήν ;

Ετσι ε ; Μά είνε άλλον κόντράφθα-μος.

Κώς θεόστραβος.

Έγ' ε ή συμφωνία εκλεσθη, της δεσποι-νίδος δηλώσσης ει δέν έχοριάζετο ν' άκούση περισσοτέρα προσόντα.

Αθήναι Α. ΧΡΗΣΤΙΑΗΣ

Η συνέχσις τουμνηστορήματος

“Η ΜΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,”

άναβάλεται προσωρινώς του έγγραφίως κ. Αθανασίου Μίχα, εφριοκομένου μαζοράν των Αθηνών και μη δυναμένου να συνεχίση αυτό επί του παρόντος.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΓΑΠΗ ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΛΛΑΝ ΗΝΓΚΑΝ

(Συνεχισμα και τέλος)

Και εδίαλεξες το σιτοβελώνα, κατά το ήμισυ γεμάτον με σπινό, διά της πρόβες σου. Μέσα σε κείνο τό ήμίωρος, στή ζουσιά, προσυλαρμένως απ' τα σκωπτικά μάτια τού μεγαλειότερου σου, έσκερθησες ότι τό μέρος ήταν τελείως κατάλληλο για τή δουλειά σου. Έκτ'ης τούτου, ο σπινός σου προσέφερε ένα καλακό έδαφος εις τό όποι-ον, όταν θα κάνης τό γυμνασμά, θα μπορούσες να πέφτες χωρίς να χτυπήσ. Καίτοι μάρτυς πνευματικώς, δέν είχες καμμία όρεξι να χτυ-πήσ ή να σπάσες τό μούτρα σου.

Μέλις άρχισες όμως να κουλουριάζες τό καρ-μί σου, είδες άμέσως, ει δέν ήσαν εσο εύκολα τού φάνηκε στην άρχή να χύσες τό κεφάλι σου ανάμεσα από τα δυό σου σκέλη, να σπλωθής μέσα στους θραχιόνάς σου και για κωλύς σά σφάιρα. Δέν μπορούσες να τὰ καταφέρης. Πότε τό ένα πόδι έφραγε, πότε τό ένα χέρι, πότε τό κεφάλι και τότε άμέσως πετώσασαν σαν έλατή-ριον.

Θεέ μου. Ποτέ δέν εφαναζόμουνε, ει θα-ταν τόσο δύσκολο. Πρέπει να τὰ καταφέρω ο-μως, όπωσδήποτε. Πρέπει να τό κάμω, άπόμα κ' αν πρόκειται να τον δώσω τον αυτόν μου. Να δέσες τον έαυτόν σου ; Και γιατί όχι ; Μεγάλη, έξοχος ιδέα. Κρυφά κατέβησες της σκάλες και πήγες στην αλλη. Έπειτα - δέδοι-ος, ει κανείς δέν σ' έβλεπε - έβουσε ένα κομ-μάτι σιγινί επί τού όποιου άπλωναν ρούχα και γρόσες τρεχάτρες στο σιτοβελώνα.

Και τότε μιά ιδέα σούρθε στο κεφάλι σου είπες.

Θα δέσω τα πόδια μου πρώτα κ' έπειτα θα περάσω μέσα τό κεφάλι μου και θα μείνω. Κι' άρχισες να δένεσαι.

Τα κατάφερες κάπως αλλά θυμήθηκες τον Ίτάλο και τον έθαύμασε περισσότερο. (Νόμι-σες πως θαχάνας την άναπνοή σου, πως θασκα-λες σε κείνη τή στάση μιλίας πέρασες τ' κεφάλι μέσα στα πόδια σου. Μά σπαρτιατικη άδιαφορία έμωσ προς τον σωματινών πόνο άρχισες να κυ-λάς. Και κωλύσες όπως μπορούσες πάνω στο σκονομένο, γέμιστο σπινό πλάσμα. Σιγά, σιγά άρχισες να ζαλιζέσαι. Μερικά κομμάτια από τό γυλέκο σου σπάσανε κ' έφυγαν, τό κεφάλι σου περνούσε, αλλά σ' ύπέμνας εως ότου τέλος θεσάθησες ει δέν ήμπούσες να βαστάξης τούς πόνους κ' έκαμες να θγάλης τό κεφάλι σου, αλλά δέν έδρανα. Ήσαν μπλεγμένο με τέτοιο τρόπο μέσα στα σιγινία, τό όποια ούτε κ' αυ-τό τό μπορούσες να λύσες.

Άχ, έκαμες χαλδώντας τὰ μούτρα σου, ενή ή σκόνη μέσα στο σιτοβελώνα καθίστατο απο-πικτικη.

Τί έπρεπε να κάμης ; Να φωνάζης βοήθειε τή μαμά σου, τον Παύλι ;

Όχι. Ποτέ.

Άλλόθρον από πόνο και άγωνία εξακολού-θνας να κωλύς, έβησες στη θύρα, έπειτα στην άρχή της σκάλες, κωλύσθηκες λίγο άόμα και έπειτα εν μέσω κραυγών πόνου, μέσα σ' ένα τρομερό καταγκάλισμα - κρήχ.

Ο Παύλος, που ήταν στον κήπο άκουσε τον κρότο, έπεσαν σμά σου και είδε μιά σφίρα μπροστά του, που έπεσαν από τή σκάλα. Έ-φγαλε της φωνής και προσέτρεξεν ή μαμά σου. Έβουσε γρήγορα τό σιγινί με τό όποιον είχες θετή μόνος σου, σε κώσταξες σασοισμένη, μπήρα σ' αν παρκαμμένα.

Τί φασαρε εν' αούτ ; έκαράγασεν ο διδά-

σκαλος προχωρών επί του πεδίου της μάχης. Σας έμασαν και τους δυό στο σχολείο και ά-κουσες όλόκληρο τήνως παιδιών να σούζουν. - Βρε, κλάσει ο μπέμπης. Κλάσει τό μαρό. Νάνι - νάνι.

Δέν εκλαίει όμως εσύ. Λοιπόν δέν έννοούσαν εσίνα. Έπομένως δέν της έφραγες εσύ. Κι' ένό-μισες πως ο Μπίλλυ ο' ένίχης. Τώρα εκλαίει σ' αν μαρό - ο δειλός, ο άχρείος, ο κωπούρος.

Μπήκας μέσα στην αθουσα και άκουσες τας επιπλήξεις του διδασκαλου μ' έλατρά καρδιά, με κάποια ύπερηφάνεια - αφού ήσαν ο νικητής.

Σε μιά στιγμή όμως κάτι ύψη έννοισες να τρέχη από τό στόμα σου.

Έβαλες τό χέρι σου και είδες, ότι ήταν αί-μα. Α. Τό δόντι που κουνούσασ και που σού-λεγεν ο Παύλος να σου θγάλη με μιά μεταξωτή κλωστή σούφραγε κατά την πάλη. Δέν ήσαν τί-ποτε σπουδαία. Άλλά καθώς έμενες στην άκρη και κώσταξες τό αίμα ή Μπέττυ σ' έπληξασε δειλά και σου λέγει με γεμάτα κατάπληξι και άνησυχία μάτια.

Αίμα.

Έβγαλε τό μαντηλάκι της πούτσι κ' αυτό λασπωμένο από τή στιγμή που την έσπρωξεν ο Μπίλλυ και σου σφρόγγιζε τό πρόσωπο.

Δέν ήξερα πως σ' έννοιαξες τόσο για μένα, σου έφίθουρες σιγά, τραγουδιστά σχεδόν.

Βγήκατε μαζί και τή συνώδουσε στίσι της. Άλλ' άντι για τό στίσι τραθήξασε μπροστά στο βήμα κατά τα δένδρα.

Είχε περάσξ με τρυφεράδα κείνη τ'ό χέρι της στο δικό σου και όταν ρεθάσασε σε έσση μέρας, που κανένας δέν ήταν να σ' έβλεπε, έφυρε στην όμω σου και σου είπε.

Μ' άγαπής λοιπόν ;

Και της άποκρίθηκες μ' ε'α θερμό φιλί. Και ήκολούθησε κ' άλλο, άλλο φιλί, πολλά, άμέ-τρητα φιλιά.

Καθήσαστε άμυλητοι, εύτυχισμένοι στη ρίζα ενός δένδρου. Μπροστά σας ένα πουλάκι άρχισε να φάλλη δειλά και σταλάξε σά μέλι τό τρα-γοδι του στής καρδιάς σας και τό φως, τό χρυσό και ρόδινο ύψ του δειλινού περνούσε της άγνης και δειλάσσης ψυχής σας ...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΠΕΙΝΑΛΕΟΣ

Ο ποιητής (απαγγέλων). Νάξα ποιητοισιού ήτερούγες... Μια διαποινίς (διακώσταουσα). Θαροώ πως μιά σφερούρα από κατά-πουλο θα σ' έφραξο πολύ καλύτερα.

Η ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ

Ο δικαστής προς τον κατηγορούμενν κοινά. Έχεις να φέρης τίποτε παρατηρή-σις ;

Μ Μάλιστα κώξ ειδικαστά. Πά μαλιλά σας θέλονν κόρημο. Κώκαλο ε κ. δικαστής.

Α. ΧΡΗΣΤΙΑΗΣ

ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΣΥΖΗΤΟΣ

Πού π'ες ; κώξτε άσέλης τις χωρική τον σύζυγόν της, που φέρεσες τό καινούργιο σου φέσι ;

Πηγαίνω προς καταλιξήν των ληστών με τό σμα του κ'ρ Νωματόρη... Αμ' αν τυχόν και σε σκοτώσουνε ; ... πά-ρε καλύτερα τό παλθό σου φέσι.

ΚΑΤΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

Ο ιατρός. Καλέ άλογο σε εδάξασε και κό-πηκε έτσι τό κρέας σου.

Ο παλάτης. Όχι ή πεθερά μου ...

(Συνέχεια και τέλος)

Τό σπίτι του ήτο ιδιόκον σου. Ημπορούσες να πής, να φής ότι εβρίσκει στο ντουλάπι του, να βρωμάει στο κραβάτι του, να μη φύγει αν ήθελες. Τό αυτό όμως έλαμνε και εις τό σπίτι σου. Καμμία ακατάλληλος ώρα του ήμερανικίου, ούτε φαγητό, ούτε ύπνου, δεν τόν ήμπόδιζε να έλθη. Έάν ειγες κλειδίωσι, έκτύπη, όταν δεν έ γινώριζε πώς να άνοιξη μόνος του.

Έάν συναντούσε κανένα φίλον του τήν ώραν του φαγητού, τό μεσημέρι, συνήθειε, τόν έβρου μωλωμένο στο σπίτι του, όπου έμαγειρεύει ο ίδιος προχειρός και συντέρον. Τελευτικός έκ των ρυμουλκωμένων ήτο ο Έπισκοπόπουλος και τήν πρώτην του εμφάνισιν εις Αθήνας. Οταν ειγε καιρόν νά ιδή ένν φίλον του και έβρανον τόν συναντούσε, του έβρίγχετο, τόν άγκαλιαζε και του έβανε άγρίως τό στήθος και τήν πλάτη του ξεφωλίζον από τήν χράν του.

Τάς περισσότεράς ώρας τής νυκτός ο Ίερολής έστριγγόριζε έξω τής πόλεως. Μιά νύκτα έσπερε κινήσοντας από τόν ύπνον τής Ακροπόλεως τρείς λωποδύτας έως εις τήν Πύλην του Αδριανού, που έβρύπτασαν και κατόρθωσαν να να του ξεφύγουν καταδικών αυτός με τό μπαστούλι του και κραυγάζον "Α... μωρφε κ.ε"

Τά δύο που μάλλα έμαζήτωμα όμως ότι έλοι ήσαν κουτά άπέναντι του και καμμία ώρα ή έριπτοκράτης δεν έβότανε να μένη άπρωτόχ τοι έδημιούργησαν έχθρούς και ίδίως τό δεύτερον. Μετά τήν επιστροφήν του μάλιστα έκ Παρισιών, ή έρωτολήτης του ειγαν αζήτηση έπικινδύνως και νεοτέρως πλέον. Κατέδιωκε τής κυρίας άγρίως και έβλεπε παντού άντερακιάς, φαιδιούργους, διαβολείς και έχθρούς έπιβούλους.

Έπλήθον ως έκ τούτου, και συγκρούσεις. Η άστυνομία ήναρχήσθη, να τόν κλείσει πρής φρονισμών εις τό φρενοκομείον. Όταν κτύπην έβήλθεν από ένει άνεχώρησεν, ή μάλλον απεστάλη, εις τήν μεγάλην πατρίδα του τήν Τραπεζούντα. Εκεί έφρονόμαζεν. Απεσύρθη δε ως ελληρορορήθημεν, εις κάποιον μοναστήρι.

Εις τήν πατρίδα του έτυχε μεγάλων περιποιήσεων από φίλους, συγγενείς και ίδίως από τους δύο άπειρούς άδελφούς του, τόν ζείννηστον κληρικόν Χρυσάνθον και τόν διαπραπή καθηγητήν και ειλόπατρην δημοσιογράφον επίσης Αριστέιδην.

Αλλά ποιός ήτ τό πιστεύσει; Αυτό τό θηρίον άπέθανε φησιάζας...

Ο Κωνσταντίνος Ίερολής ειγε μεγάλην προτερήματα, αλλά και μεγάλη έλαττώματα. Ηενεί όμως κανείς τήν στήθεσίν του, προκειμένου περί άνδρός άνωτέρου τών κοινών, περί ένός γαρ κληρός σιδερού, έν τώ μέσο, κάποιος ονηχρόνου μικρότητος.

Δ. ΡΡ. Κ

ΠΡΟΒΑΗΜΑ

Η κυρία Καλεάντας. Και που δοήκε ή κυρία Ψυλλομένη τα γρήματα για τό καινοκαινό κάλλος, που γόσασε;

Η κυρία Καλεώδωλα. Αυτό ειγε περιόδημα, άγαπητή μου. Τό άπόφασιν με τά γρήματα που τής έδωσαν ο σέγγος της ο άλωος τά έδαται σθη από τόν θεϊόν της, που τά κέρδιος από τό κερ από τόν άδελφό της, εις τόν όπσιον τά ει γε δανείσε αυτή τήν ίδια σιγήν που ή κυρία της τά ειγε πάσι κανικά από τήν τοκήν του μπαμπά της και τής τιάνας ως άδωον για τό γενέθλιό της.

ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΙ ΛΟΓΙΟΙ

Γιατί μια δεσποινίς δεν πρέπει να νυμφεύεται έναν νέον.

Επειδή τίποτ άλλο δεν γνωρίζει από τόν χαρακτήρα του ειμή ό,τι της δείχνει εις σιγή μας που ειγε σε καλή διάθεσιν και φέρματα εύ γενώς με άλλα λόγια εις σιγήμας που έποκρίνε ται.

Επειδή αν ο νέος έχει κακός έξεις, δεν υπάσχει τούτος αυτή να της ανακαλύψη.

Επειδή δεν έχει καμμίαν πείραν και δεν γνωρίζει καθόλου πώς να μεταχειρισθ ή μι ά σύζυγο.

Επειδή ο μωδός του δεν ειγε έπαρκής.

Επειδή δεν θα συμφωνήσουν ποτέ εις τά ζωνικώτερα ζητήματα ως λ. χ. έκλογήν εκλέκτων και τά τωαύτα.

Επειδή κάθε σέγγος έκ φτώχεις, έχει ά πόλιον άνήκων να έξοδεύη περισσότερα ή δου ά σέγγος πλούσιος.

Επειδή ή ιστορία μας δαικνεί τήν μοιραϊάν τών τών ανώνων να κορυζώνται εις κούλα ο ένας από τόν άλλον και ή όποιον έξοδε τερόνεται από ιδιότητας, περί τής υπέρχεις των άποίων, έπαι του παρόντος τοιλάριστον, έπάρχει άδύνατος άδειωάτης.

Θ Α Ρ Ρ Ο Σ

Λουίζα. Δεν πεινάς, άγαπητή μου, όταν σου φανεί ή μαγειρίσα;

Τουλία. Φοβιά. Τόσο πολυ μάλιστα, που καμμία φορά θα ήμην πρόθυμος να φάω ό,τι θα μαγειρίσει ή ίδια.

ΤΟΡΑ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ

Πήγ. Και δεν υοθ λές, γιατί έκείνες αι δύο κυρίες σε μωσόν τόσο πολυ;

Πάπ. Επειδή τούς ειπα κάποιε πως μου λει ή μη με τήν άλλη τό πρόσωπο.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

Μπορείτε να αλλάξετε τό φόρεμα αυτό ώστε να υοθ ηγαθήν;

Οχι, δέβαιμ, διολογίς. Αυτό δε γίνε ται πλέον. Εξολογώτετα ν' αλλάξετε σεις για να ηγαθήτε στο φόρεμα.

ΠΟΣΟ ΑΛΗΘΙΝΟ

Τό γρήμα φίλε μου δεν φέρει πάντοτε είντηριαν.

Σωστό, άλλ' ειγε ένα από τά πράγματα που όλοι προτιμούν να τό άδωσαν εξ ίδίως πείρας.

Η Η Ρ Ω Ι Σ

Μαμιά, μαμιά. Είμαι ήρωίς, άνεκρα. Ξεν ζωομένη έκείνο τό πρσι ή άμοσην δεσποινίς τρέχοντας μέσα στο σαλονάκι τής πρώτης θέσεως του μεγάλου ύπεροκαινίου μόλις δοήκε από τήν κωνίται της.

Και πώς; ήρώτισαν με κοινοσμένο ή φος ή πλοίμα μαμιά.

Αχ, μαμιά Ξέρεις από τόν καιρό που διαβάζω τά μυθιστορήματα του Ουδάλτεο Σκόπτι και του Κόναν Ντόυλ, από κορσιόσι, άνεκραθήμα κι έγωώ με γίνω ήρωίς σαν κι αυτές. Να τώσα που τό άνωτό μου έγιγε πραγματικό της, μαμιά. Είμαι ήρωίς, μεγάλη ήρωίς.

Αλλά με τί τρόπο έγιγες ήρωίς, Είλεο κόρη μου;

Ω, Μαμιά, ο δούτερος πλοίαρχος — Ξέρεις, έκείνος ο άμωσος νέος με τά αυτιά του ήρά μάτια, που ειγε τόσο σικ — να ο δούτερος πλοίαρχος που μίλωσε ής τό θωάδι στη γήρην σα, μωσπε πως ή άγαλά και μου έγήησε να

του δώσω ένα φιλι. Είμαθα μόνος έκεί πάνω. Φυσικά έγω ήναρχήσα μόλις τό άκουσα και ήγήθη. Και τότε θυως, μαμιά μου, μου έδοκί σθη, ότι αν δεν του δώσω τό φιλι θα δουλάει τό θαύμα και οι τρείς γλιόδες έπιδύται θα πηγώσασε. Αχ, μαμιά, έωσα τούς γλιόδες έπιδύτας. Είμαι ήρωίς.

ΜΑΥΡΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥΣ

Τους Γερμανούς μετά τόν πόλεμον θα τους μοη ήλιος ο κόσμος. Θα ειγε οι άποδιοικμται οι τράγοι τής οίκουμένης.

Βλέπομεν ήδη δείγματα μίωσις κατά ένθω που πρής τούς Γερμανούς. Σε μια κομική συγκέντρωσι από τινος έν τινι πόλει, μιδιέτρον κράτους, μια κυρία ήρώτισε κάποιον κείνον που τής έδοτρησαν.

Είσαι ξένος, ε; Και ποίθε παρακαλώ

Από τό Βερολίνο, κυρία άπεκρίθη έ κείνος.

Η κυρία οηκόως τά λογίον της και τόν κτύπησε πλούτερα.

Θεέ μου, άνεκραζε περιόδης, δεν μπο ρείτε να φήγεις από δω και ναθωτε από κα τήνα άλλο μέρος;

ΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ

Εις έκείνους που πρόκειται να πανθου θούν — υή!

Εις έκείνους που πρόκειται να πάρουν δια ζήγιον — υή!

Εις έκείνους που θέλουν ν' αυτοκτονή σουν — υή!

Εις έκείνους που εινε άνέτοιμοι — υή!

Εις έκείνους που εινε ήτοιμοι — υή!

Εις έκείνους που λίνων πολυ — υή!

Εις έκείνους που πρόκειται ν' άποφασίσουν να κόψουν τό πωτό — υή!

Σε κείνους που πρόκειται να ξαναπαθου θούν — υή!

Σε κείνους που λήσαν μιαν ώρισμένη από γραι — υή!

Σε κείνους που διαζών ν' άποφασίσουν — υή!

Σε κείνους που πρόκειται να γεννηθούν — υή!

Ο ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΨΕΜΜΑΤΑ

Ο άνδρας και ή γυναίκα οκάθων τό έδα γος και ζούν με τόν ιδιωτικό των.

Αμωσούσιαι οίκουγένεια. Φυλιά Ξεχωρί ζονται. Ζητώτικα και φθόνος μεταξή των φιλών. Πόλιως. Μια φυλή κατακαή. Αμωσού ζείται τό Κράτος.

Η οίκουγενική ζωή διαρθείεται. Φεμ πιαμός, σσηφραζετιμός.

Τό Κράτος παραλίει. Πόλιως. Χάος. Αγγιόνης, άλληλοφάγωμα.

Νέα δημοκρατία. Αποκαθίσταται ή οίκου γενική ζωή.

Η γενική λογικάνεται. Επεί γής ειρήνη. Τό γρήμα και ή ειρημια εκηολίζον ξανά τήν οίκουγένεια. Αί γυναίκες τό γήγγον έξω.

Κινημάτι κοινονικά κατά του εκηολισμού. Φεμιασμός, σσηφραζετιμός. Πόλιως. Χάος. Αγγιόνης και άλληλοφάγωμα.

Πάσι ξανάζονται στα λογικά των αι γυναί κες. Ειρήνη.

Επειτα κιλ. κιλ.

ΑΚΟΥΣ ΕΚΕΙ ΑΣΡΗΣΤΟΣ

Τίς; Η έπιστήμη λοιπόν λεί; ότι ή σχολή κοσιόδης άλόφρονος μας ειγε και έκείνος άχρη στο.

Ο Τζιμ Πάππας ήρως σ' οπλή και με έπι κέρον ένδιαφέρον τόν κ. Έντριους. Του μιλωσε για τήν Καν Ντόρυ Λούησον, του μιλωσε για τόν έαυτόν του, για τό μέλλον του, έκτός τούτον όμως του μιλωσε και με τρόπο, που έπρόδιδεν άνήγαπο μετρημένο, ο οποίος δεν προδάνει εις τους χαρακτηρισμούς του έπιπόλακα, άλλ' ο έ ποσιός έχει σταθεή και άνομετρήση κάθε τι που λέει.

Με μια στιγμή όμως, ενή ο νέος περιμενε να άκούση περισσότερα, έλπίσε ξαφνικά τόν κ. Έν τριους να σταματή ώσαν κάποιον άπρόσποτο θέα μα μπροστά, κάτι, που δεν έπεριμενε να του χτύ πσει τό μάτι.

Ο Τζιμ Πάππας έστράφη χω ρικ να θέλη και ειδαν εισερχόμενον με έθμα άρ γή, με ύφος άνθρώπου ως νάμπαινε στο σπίτι του τόν κ. Μπλάκστον. Όταν τό μάτια των συννη τήθησαν ο Αμερικνός τόν εκηρήθησε, έπει τα ρίχοντας μια ματιά στον κ. Έντριους γύρι σε τής πλάτες του και μπήκε σ' άλλο δωμάτιο.

Ηθελα νάξερη τι θέλει αυτός έδώ μέσα εφίθύρουν ο κ. Έντριους, ο όποιος φάνησαν τα ραρημένος από τήν παρουσίαν του νέου Αμερικα νού.

Ο Τζιμ Πάππας από λεπτότητα άχι μόνον δεν ειπε τίποτε, άλλ' ούτε με τά μάτια του έρώτησε τόν κ. Έντριους τί έσημαινεν ή έκκλη ρίς του, ο θυμός του. Ο τελευτικός όμως ώσει συνδέων βτι ειπε πρωτήτερα με τήν παρουσίαν του Μπλάκστον, λέγει κινώντας τό κεφάλι του.

Μάλιστα. Αυτό ειγε, Έχω ή δεν έχω δι κνη έγω όταν σάς λέγω, ότι ή Νέα Υόρκη ειν ένα μέρος επικινδύνον για πολλούς άνθρώπους, και βτι οι έπαγγελματίαι μας εινε χωριστές;

Ακούητε καλά στο σούα, κύτταξε μια σιγή με τόν Τζιμ Πάππα στα μάτια και τόν έρώτησε.

Τόν γινώριζετε αυτόν;

Τόν έγνωρισα στη Βοστώνη, στο σπίτι τής Κας Πάικερ. Μου ειγε προτεινή να πάω σε κά ποια έργασία που έχει έξω, αλλά ή Κη Λούησον με άπέτρεψε.

Ο Τζιμ Πάππας άνεφερεν έπίτηδες τήν τε λευταία περίπτωση για να αναρχήση τόν κ. Έν τριους να του πη περισσότερα. Και δεν άπέτυχε στο σιγείο του.

Χη. Κάνει ο Αμερικνός συγγραφεύς χτυ πώντας τό χέρι του πάνω στο τραπέζι, σάς έ πρβτεινε να πάτε στην έργασία του, ε; Τούλά γιστον πάλι καλά, που ή Κη Λούησον έκατέθη να σάς άποστέθη. Περίεργα πράγμα. Ένθ ξέρε τι παληάνθρωπος ειγε — γιατί ειγε παληάνθρω πος — διατάζει, εοδάται να τόν μεταχειρισθ ή του πρέπει.

Ο Τζιμ Πάππας κάρφωσε τά μάτια του πάνω στο μάτια του κ. Έντριους με τόν έρωτηματι κώτερο τρόπο ως να του έλεγε:

Πρακάτω, Πέττε μου παρακάτω. Διψώ να μείω.

Επρωτίμασε όμως να πη με τά χείλη του έ ποιτα.

Εγώ ήμωνα με τήν έντύπωσι πως ήσαν τοίχοι.

Φίλοι; Πη, Φυσικά. Αφού άνέχεται να τόν κυτάξη άνάμα. Ίδού γιατί σάς έλεγα πως ή Κη Λούησον θεωρεί μερικες παλαμώμας του «καλού κόσμου» κανόνας συμπεριφοράς. Ίδού τι θα πη νάχη ένας άνθρωπος προλήξει.

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον τήν ζωήν ένός Έλληνος στην Αμερική).

Εκτύπησε έπειτα στη θύρα από τήν όποιαν ο κ. Μπλάκστον πέρασε στο άλλο δωμάτιο κι έπρόθεσε με άπειληκτικόν σχεδόν ύφος.

Ηθε δώ μέσα μη φανταζόμενος ποτε πως θύμουν έδώ. Αν ήξερε πως θα με συναντούσε δε θ' άνέδινε ποτε τή σκάλα τής λέσχης. Αλλά τί θέλει; Αυτός ποτε δεν κατά έδώ πέρα. Αυτό μου χαλάει τό μυαλό. Γιατί ήρθε; Θα μάθω έμωσ. Δέ γίνεται. Τι διάλο. Τό μυστικό αστυ νήμα παίζει; Τι δάλας.

Κε Έντριους, άρχισε ο Τζιμ Πάππας με ύ φος σοβαρό, συγκεκινήμενος ογεδόν — από τά λό για σάς φάνεται πως για κάποιον ιστορία πα λολόκληρη θα πρόκειται. Ακούστε. Αν ένομίζατε πως θα μπορούσα έγω εις τό παρηκμρό να κά μω κάτι σ' αυτή τήν ύπόθεσι χρησιμοποίησατέ μου. Με συγχωρείτε που παίζω τόση έλευθερία, άλλά μου τήν ύπαγορεύει αυτή τή στιγμή ή έπι θυμία μου, ή δίχα μου να κάμω κάτι για τήν Καν Λούησον άρ' ένός και άρ' έτέρου ο καθόλου τοι σεβασμός και εκτίμησις, που ναθώ για σάς. Φυσικά δεν ειμαι ειμή ένας — ένας άπλους Έλλην μετανάστης και ίσως θάμα ο τελευτικός που θα συλλογίζεσασθε, ότι θα ήτο δικητόν για σάς καθήσθη. Αλλά δεν ξερετε. Καμμία φορά έρ χεται δοήθεια κι' από και που δεν τήν περιμενει κανείς. Έπειτα έμεις οι Έλληνες ειμαστε πο λύτρωτοι.

Ο κ. Έντριους τόν κτύπησε για μια στιγμή, άφού ο νέος τέλειωσε, έπειτα χαμογέλασε και του λέγει.

Σας ειπε τίποτε ή Κη Λούησον για τόν κ. Μπλάκστον.

Οχι.

Προκείται περί ζητήματος, ξέρετε, που άρο ρθ τήν ίδια αποκλειστικώς. Έγω έλαξα μέρος εις τήν ύπόθεσιν αυτήν ως φίλος. Δηλαδή, τί μέρος. Επρωτάθησα να τήν πείσω να φερθ ή όπως πρέπει. Φοβάται. Ας ειγε, Έλάτε μελαί σθη στο άπρωταίριό μου και θα τά ποίμε. Έ λλάτε τό πωτό στής δέκα.

Σημάθησαν να φύγουν. Όταν ο κ. Έντριους πέρασε από τή θύρα του δωματίου, που μπήκε ο κ. Μπλάκστον σάθημα με σιγήν και κτύ πσε για να ιδή μήπως ο Αμερικνός ήταν μέσα, έπειτα προχώρησε ήθυρίζοντας στον νέο.

Τόσκασε.

Κατέδηναν κάτω μαζί και ο Τζιμ Πάππας άφού άπεχρήμασεν ένκαρδιώτατα τόν κ. Έν τριους απήκε σ' έν άμάξι για να πάη στο σπίτι τής Κας Λούησον, να φάει μαζί, όπως τούζε πη.

Καθ' όδον προσπαθούσε να ταχτοποιήση τās σκέψεις του, αλλά δεν το κατάρθωνεν.

Ποιά ήταν αυτή ή πολύπλοκος ιστορία περί τής όποιος ώμειλε ο κ. Έντριους και τί έχω ριζε τόσο τους δύο Αμερικνούς;

Μήπως ύποψίες έπαίξαν με τήν καρδιά του, τήν έδωσαν τήν τυραντούσαν. Μήπως ήταν έρωτευμένη ή Κη Λούησον με τόν Μπλάκστον; Οχι, γιατί τότε φυσικά ο κ. Έντριους δεν θα μπορούσε να έπέμνη. Αλλά τότε κατά τί τήν ένοχλούσε; «Δεν πείθεσαι να του φερθ ή όπως πρέπει». Α, τότε ήταν έρωτευμένη πρωτήτερα και ο Μπλάκστον έννοει να έξαναλουθήση τή σγήν αυτή; Σ' αυτή τήν ιδέα ο Τζιμ Πάππας έκείνωσε τήν καρδιά του να θωβίκεται μέσα στο έπιχειρήση κάθε τι για χάρη της.

στήθος του και τό κιά το; ν' άνάθη.

Αλλά πη ειγε; Και ο ρόλος του κ. Έντριους; Μόνον φίλος; Μήπως ειν' έρωτευμένος κι' α τός; Γιατί μήπως με κάποιον πικρία για τήν Καν Λούησον; Μήπως ή Κη Λούησον ειγε μια γυναίκα που άρέσκεται να δλέπη τό δρόμο της στρωμένο με θύματα; Μήπως ή μια Κέρσε όταν τούλεγε να πάη προς αυτήν ώπλισμένος δεν τό χανε μόνον από ύστεροβολία, άλλ' έλεγε και κά ποιαν αλήθεια; (Δούτερος χτύπος ήταν αυτός στην καρδιά του).

Κι' έπειδή ο νέος του άνθρώπου σιγήν (του έρωτευμένου πάντοτε) ζαχτήριζε τήν εξέλιξη μι άς ιδέας τυρά και με άσπρασιάν ταγύθητα, ο Τζιμ Πάππας ξεκινώντας από τήν τελευταία σκέψη, έφρασε να λέγη τά έξής με τόν έαυτόν του.

Λοιπόν ειχα λάθος έγω. Τήν πηρα για τε λείζ. Έβλεπα σ' όλα ώμορφα, μαγεία. Ο κ. Έντριους μου παρουσάζει κιναιούργιες όψεις. Με καταβάζει από τά ύψη τής άπάτης μου και μου δείχνει τήν πραγματικότητα.

Κι' επάλαιε ή φυγή του κι' άγωνούσε σ' αυ τήν τήν ιδέα, που δεν τήν ήθελε, δεν τήν άνέ χονταν ως που ο άμαξας σταματώντας τ' άμάξι μπρός στη θύρα του σπιτιού τής Κας Λούησον, τήν άπήλασε από τό μαρτύριο αυτό.

Ο νέος κατέθηκε τήν όραση, πλήρωσε δικαστικά και σε μια στιγμή ή θύρα του σπιτιού άνοιξε και ο μεγαλοπρεπής οίκονόμος τόν ώδήγησε μέσα στο σαλονάκι, όπου έβηκε τήν Καν Λούησον και τήν μητέρα της καθισμένες σε μια άκρη και συνομιλούσας με ζωρότητα.

Α, λέγει, ή Κη Ντόρυ έγειρομένη καλά κάματε και ήρθατε. Έμα με συγχωρείτε γιατί με έντελώς άπρόσποτο ύπόθεσις με άναρχαζε να ηγαίω. Καθόσε να φάτε με τήν μαμιά. Ίσως έρθω άγώτερα.

Ηταν ντυμένη, έτοιμη για να δοή και ειγαν ύφος δικαστικό, νευρικό, που πρώτη φορά παρα τρούσαν ο νέος στην ώμορφη αυτή γυναίκα, τής όποιος έθαύμαζε πάντα τή γαλήνη και ήσυχία.

Λοιπόν, ώρδουάρ. Ηγαίω. Είδατε σήμε ρα τόν κ. Έντριους;

Ναι. Πήγα στη Λεσχη. Είδα μάλιστα και τόν κ. Μπλάκστον.

Η Κη Ντόρυ που έβρουε στάθησε ξαφνικά, σαν τό όνομα έκείνο να τής έφερε ένα ήλεκτρι κό κλονισμό. έπείτη, και κτύπησε έκπληκτος για μια στιγμή τή μητέρα της, έπειτα λέγει εις τόν Τζιμ Πάππα να έλέφαρα, που φάνησαν ναπα ζην από άντισυχία.

Ηταν μαζί με τόν κ. Έντριους;

Οχι. Διέβηκε άπλως από τή σάλα.

Α. Ένόμιας πως ήταν μαζί σας. Ωρδουάρ λοιπόν.

Αφού ή Κη Ντόρυ έβηκε, ο Τζιμ Πάππας ή κολούθησε τήν μητέρα της μέσα στην τραπέζα ριο με κάποιον αϊθήμα άνακουσίσεως, που δεν ήξερε καλά ποσ έβλαζόνταν. Ηοθόνατο σαν τόν άέρα μιας νέας καρδιάς, που έρχονταν, να φουού σθη λυχή του. Ένόμιας πως άρχισε να πλη σιάχη περισσότερο στη ζωή τής Κας Λούησον, ειγε μίαν άμυδράν έλπίδα, ότι βλας ατέρες ή ιστο ρίες ή μυστηριώδεις θα τούδιναν άφορμή να δεί ξη στην ώμορφη Ντόρυ, ότι ήταν πρόθυμος να έπιχειρήση κάθε τι για χάρη της.

(Ακολουθεί)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίες, κυρίες,
 «Δόση Προσωπιδόφρων» Δράμα. Έδι-
 ορθώθη. Ψευδώνυμα έδημοσιεύθησαν αποστει-
 λατε εκ νέου την δημοσιευθείσαν εν τή «Ν. Γε-
 νή» καταχώρησιν.
 — Ο κ. Γ. Αντωνόπουλος προσφέρει εις
 'Αλέξανδρον Κ. Χριστοφίλην 80 ψήφους.
 — Αντ. Ι. Δύοχρον Κόρυραν. Έλήφθη
 σαν άπαντες.
 — Βίκτωρα Νιγρύν. Ψήφοι ελήφθησαν προ-
 σπειθήσαν.
 — Ο κ. Κλέος Φοίδος παρατίεται ύπερ
 του κ. Αντωνίου Δύοχρον.
 — Αφελήν Καρδιά Ναυτικόν. Είμαι πρό-
 θυμος να σ'ς ύποστηρίξω. Έπιθυμώ όμως
 πρότερον να σ'ς γνωρίσω ως πρώτον προσφο-
 ράν ο'ς δωροδοξίαι 50 ψήφους.
 — Βίκτωρα Νιγρύν. Ιωάννινα. Αντ. Αδ-
 γνον Κόρυραν. Πεντάμορφη Κόρη Κόρυ-
 ραν, Φίλιππον Αναγνώστον Καβάλλα. Ι. Β.
 Σαργάνωτην Εύβοιαν, Εύαγγ. Τσαπαλάδην
 Κυκλάδας. Ψήφοι σας ελήφθησαν. Προσπειθή-
 σαν.
 — Λευκόν Άραπα. Ψήφους έλάβουν,
 προσπειθήσαν άποψη και τούς 200, τούς προσε-
 γμύονους εκ της αγοράς των τόμων Φύλλον
 «Κνωμιάς» θά λάβητε.
 — Ο κ. Ίούδας Ν. Αδής προσφέρει εις
 Βίκτωρα Νιγρύν 62 ψήφους.
 — Είς «Μνηστήν Θανάτου» ο Έκατόχρον
 προσφέρει 200 ψήφους.
 — Ε. Α. Β. Θα δημοσιεύωθ' όταν ύπόψη
 γώρος.
 — Φ. Π. Έν κεν πολυλήθεος ήλιος δέν
 θα καταχωρηθ' εις τό παρόν φύλλον.
 — Βασίλειον Καλλονής. Ησυχ. Κοή
 της. Τόσος πάντων δέν ε' αποσπασίται. Έπι-
 θυμώ να συνάξωμεν φίλων Ν. Α. Κ.
 — Ίάκωβον Β. Αλκαλάτον. Συγγνώμη.
 Παράσιος φάνεται ή επιστολή σας.
 — Ο κ. Α. Π. Αδοής παρατίεται ύπερ
 του κ. Δ. Σανθού.
 — Ο κ. Ηλ. Α. Μπαϊζώρος περιφέρει εις
 κ. 'Αλέξ. Κ. Χριστοφίλην 82 ψήφους.
 Τώρα δωροδοξά και καλήν διασκέδασιον.
 Ο ΤΑΧΥΔΡ ΜΟΣ ΣΑΣ

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ξεντευθόν Ρομυλόκτη
 Δέχεται ανταλλαγ'η ;
 (Δόση Προσωπιδόφρων)
 Αδόνησον Άεσοφρον
 Τι γίνεσθ' ; Άπαντήσας.
 (Δόση Προσωπιδόφρων)
 Μήνην Έλευθερίδην
 Τι γίνεσθ' ο Γαβήρης ; Αναμένο εκπλή-
 ρεις.
 (Δόση Προσωπιδόφρων)
 Γόσην Μικροναυτίαν
 Ένα πακέτο «Καραίτη»
 (Δόση Προσωπιδόφρων)
 Δέχομαι αντιπροσωπείας Συλόδων, Συν-
 δέσμων από διάφορα μέρη
 Πρέβεζα Έδάγγελος Βερίτης
 Ανταλλάσσει Γυμνασιαίους και Άρσα
 κειόνας Κεκοίας Πρωίως με την ε' Αφελήν
 Καρδίαν Ναυτικόν
 Πόσι Ρσιάντ Κόρυραν
 Ανταλλάσσει Κάρτας ποταχόθεν
 Άφίς Μαρία Καρβενιάδη. Όδός Άγίας
 Σοφίας 33 Πειραιά.
 Αναγνώσασθ' και αναγνώσισται ψηφίσατε
 τον ύποψήφον αντιπρόσωπον του Νομού Άφί-
 μας Φίλιππο Άναγνώστον.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι τής παραλούσης Τρίτης τό άπόγευμα,
 οι ψήφοι οι σταλέντες προς τά γραφεία μας δίδουν
 τά εξής αποτελέσματα.

Εύβοίας

Άλεξ. Κ. Χριστοφίλης > 1321
 Δύο Ζιζάνια > 250
 Θεμιστ. Μ. Φωτίου > 111
 Μνηστή Θανάτου > 56
 Ιωάννης Ε. Σαργάνωτης > 100

Λακωνίας

Ταυγέτη Μανιατοπούλου > 1339
 Γεωργιος Γιάτσος > 942
 Διονύσιος Τσιβέκος > 304
 Θωμάς Β. Θωμάκος > 364
 Βασιλεύς των Δοσών > 70
 Γεωργακόπουλος > 181
 Λεωνίδης Λικακός > 46
 Φονικός Άρτζ' > 24

Κερκυρας

Κλέος Φοίδος > 1000
 «Μύτις» > 1110
 «Πεντάμορφη κόρη» > 478
 Σπυρ. Μαρτίνης > 80
 Αντ. Λύγνος > 1065
 Σ. Μπαρδάνος > 2578
 «Άφελής Καρδία» > 52

Θεσσαλονίκης

Σάββας Παυλίδης > 708
 Ιωάν. Δελιγιάννης > 864
 Γ. Μπαρδάνοπουλος > 680
 Αζ. Ζεργας > 655
 Ιωάν. Σταυριαννάκης > 167
 Άντών. Άκτοελής > 585

Καβάλλας

«Θρξξ» > 2000
 Άθ. Οικονομίδης > 325
 Φρυσιός Νέστος > 576

Χανίων

Άπόστολος Άποστολάκης > 2641
 Νεραίδα του Βουνού > 145

Ηρακλείου

Ιωάν. Μαναδάκης > 388
 Βασίλ. Καλλονής > 1341
 «Παγωμένη Καρδιά» > 61

Ίωαννίνων

Νικίλ. Δαλαμάγκας > 1050
 Ιωάν. Χατζημπίρος > 566
 Ιωάννης Παπής > 1420
 Βίκτωρ Νιγρύν > 1838
 Λεών Ι. Μελάς > 220
 Βίκτωρ Λεού > 20
 Έμμ. Δαλαμάγκας > 100
 Ιωάννης Άγγελίδης > 55
 Κωνστ. Μιχαηλίδης > 111
 Μάρκος Παπαζήσης > 6
 Δημήτρ. Βατακιάτσος > 2
 Σόλων Δόβας > 1298
 Σελκωτής Λεω > 198

Κοζάνης

Ζήνων Άραμπατζής > 101
 Ε. Δάφας > 35
 Δημ. Α. Χασάπης > 738

Κυκλάδων

Γερμανίκων ύποβρύχιον > 25
 Έλευθ. Βασιμπέλλας > 1486
 Εύαγγελος Τσαπαλάκης > 640
 Όρσανή τής Τήνου > 653
 Θεόδωρος Τίγκας > 2

Λέσβου

Β. Παπαδέλλης > 989
 «Ήρωσ του Κίλικι» > 1680

Μετρώλης

Άπόστ. Γούτος > 1242
 Μιχαήλ Πολυγρόνης > 500
 Περικλής Ραζής > 300
 Αν. Περής > 890

Σύρου

Σύλλογος «Αντιπολιτευτικός» > 147

Σερρών

Ν. Κουκουβίτης > 200

Δράμας

Δούκας Π. Θεοδορόπουλος > 100
 Φίλιππος Άναγνώστου > 172

Αργυροκάστρου

μ. Ντίλιος > 326
 Μιχαήλ Κιούρκας > 44

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

—*—

Έπίσης ενεκρίθησαν τά εξής ψευδώνυμα.
 «Μαργαρίτα Γκωτίδη»
 «Ζηκουμάρη»
 «Πασαλιού Καπέλλον».

Πωλώ ψήφους 2 λεπτά έκαστον. Γράφατε
 «Ποιητικήν Ρεθύρην» Λαμία

Ο προσφέρων 200 ψήφους έστω τιμημα-
 τώς λαμβάνει τόμον «Κυριακήν».
 Άγιοις «Πεντάμορφη Κόρη».
 Π. Ρ. Λευκάδα

Ανταλλάσσει Κάρτ Ποσιάλ πανταχόθεν με
 απαξίαστας και δ'η μετά μορφομίσησ.
 Ρίνα Παπαδοπούλου Πόσι Ρσιάντ Μεσοήνη.

Ανταλλάσσει κάρτ-ποσιάλ με απαξίαστας.
 Πασαλιού Καπέλλον Σέρρας Πόσι Ρε-
 σιάντ.

ΠΑΙΔΙΑ ! ΠΑΙΔΙΑ ! ΠΑΙΔΙΑ !

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΟΥ
ΑΠΟ 1500 ΣΕΛΙΔΑΣ
ΜΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΑΣΤΕΙΑ, ΜΕ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΜΕ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΜΕ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΕ 5 ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ-
ΜΑΤΑ ΤΑ ΕΞΗΣ

1. ΚΛΑΔΙΟΣ ΜΠΟΜΠΑΡΝΑΚ
(Υπό Ίουλιου Βέδν)
2. ΤΟΜ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΟ
(Υπό Μάρκ Τουαίν)
3. ΤΟ ΣΥΝΗΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΡΙΜΙΟΥ
(Υπό Τζάκ Λόντον)
4. ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ
(Υπό Μάρκ Τουαίν)
5. ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ
(Υπό Τζόν Φιννεμπερ)

ΣΑΣ ΤΑ ΔΙΔΟΜΕΝ ΟΛΑ

ΑΝΤΙ 5 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΑΜΕΣΩΣ 5 ΔΡΑΧΜΑΣ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»
 Σημ. Οι εκ των έπαρχιών παραγγέλλοντες
 πρέπει να στείλουν 6 δραχμάς δηλ. 5 δραχμάς
 διά την διβλιοθήκη και 1 δραχμήν διά τά τα-
 χυδρομικά τέλη.

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ Τ'ΑΓΚΑΘΙΑ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Τ'ε δουλεύακι. Τι ώραία που ήτο όταν έρχό-
 ται τό καλοκαίρι. Ο χειμώνας έφηνε πάνω στα
 μαύρα σύννεφα καβάλλα. Η καρδερίνος άρχί-
 τε γλυκόφθογγό της τρετίσμα. Και τό δου-
 λώκι έφ'ερε την γιορτεσίον του στολή. Μιά ατο-
 λήν ώραία γλωροπιάσιν. Κατάστικτην από
 χρώματα καθελούγης, άνοιγιά, μουντά, κόκκινα,
 κίτρινα, γαλάζια, έσπρα. Και ήτο αγάσμα έ-
 φβαλμών.

Τι Ρεγγίνα ή παπαδοπούλα, καθισμένη κοντά
 στο παράθυρον με την φυλλάδα στην μηδιά, κά-
 θε - τόσο έπλανούσε την σερτιδόλη κατ'α της
 πάνω στο δουνό. Δεν είχε νού για διάδασμα από
 την ήμερα που άκουσε την δασκάλα να λέγη
 πως έλασε ή μαθήτριας θ' άνθαιναν απειράς
 κάθε Κυριακήν επάνω, στην πλατιά του δουνού,
 να παίρουν καθέκον άγέρη. Μετρούσε και έα-
 ρεμετρούσε τής καθημερινάς στα μικρούλα δακτυ-
 λώκια της. Χτυπούσαν ή καρδιά της όση έπι-
 σίχεν ή Κυριακή.

Και ίδου ή άνατολή κάποιας μαγικήσ Κυ-
 ριακής εφ'ερεν οδλο τό σχολειόν μ' επικεφαλής
 την δασκάλασιν στο δουνό. Δισκίδασαν πλω-
 ροία. Εφ'ερχήσαν έκθετικά πάνω στον λουλου-
 εκόσμον σά σάβ'η μελισσιών. Έμάζωσαν λου-
 λούδια τούφρους. Έπλεξον γυρλάντες. Πεπο-
 εολήθησαν άνασταξί των με τριαντάφυλλα.
 Έχόρυσαν κι' ετραπούδισαν ως τό θράζυ με χα-
 ρούμην καρδίαν.

Ο ήλιος έπ'ερε να εβατίλευεν. Ο Έσπερος
 άνέτειλε καθαρός. Οι γυρλάντες - τρι - τρι - τρι
 άχισαν τό μονότονόν των τραγούδι. Στην οωνή
 τής δασκάλας τό κοριτσόπουλα συμμαζεύθησαν
 για τό χωριό. Τό καθέν με την γυρλάντα του,
 τό λουλούδι του.

Η Ρεγγίνα είχε περάσθ' ένα στεράνι γόρω
 από τον τρυφερόν της λαμό. Στην άγκαλή της
 προς τό στήθος έκράτει κλοδιά άγριοτριαντάφυ-
 λιάς ροδοφορημένα. Μέση στο άνθινο στεράνι
 και ε' άλκα ροδόνια έξανωπν τό ιδρωμένο
 και κατακόκκινο προσωπάκι της.

Άρχισαν να κτεταίνου την παροχλωστρω-
 μένην κατηρέρα τραγουδώντας. Τής Ρεγγίνας
 οι κάθε σ'εραβόπτημα τά τριανταφυλλόκλωνα
 πήγαιναν με τον τραντασμό να τής ξεφύτουν.
 Τόσ'γ'ε περισσότερο στην άγκαλή της. Τά
 στήθ'ά άγνάθια περνούσαν τό σπικτό πολκάκι
 της τό όπισον άριε να διαγράφονται ή πρώτες
 κομπλιμήτες σαν ήμα ρουσατώτα κοματάκια
 άνοσιόατικης άγής. Περούσαν ως μέσα και
 τραγουρούσαν τό άδρό της στήθ'ά. Άλλά
 δεν ένοιωθε πίνον μεθυμένη από την άγρια
 έρεταίν εσωδιά, σαστισμένη από τό τραγούδι.

Έρθεος στο σπίτι. Στην αλύφορταν έκάνθη-
 το ή φοιτητής με τό μαύρα μακρού μαλλιά και
 την κόνινη φαρέντ καρέβ'ατα που είχαν έρθη
 ποσολλού στο νησί για να γράψη τ' ε'Ανεσιώτα
 τραγούδια.

Την εροδέρισε πως θά την πιάσθ' με τής τρυ-
 φάδης θ'θην τό λουλούδι. Έκ'αμ' εκείνη μίαν
 έταία κίνησι για να του ξεφύτθ'. Άλλά τ' άγνά-
 θια μήκων παραμύσθ' στο στήθ'ά της κι' έν-
 νοιωσε πόνον δριμύτατον. Έξαστάθη από τον πό-
 νον. Έπολιτεύθηκε. Άλλά όταν αντίκρυσε την
 μητέρα της στην αλύή την έπ'ερε τό παράπονον
 «Άρχισε τά κλάματα. Απέθεος τ' άγρίοτριαν-
 τρυλλόκλωνα πάνω στη στήν'η του πηγάδιού
 ή' έτριβε τό στήθ'άκι της»

— Τ' έπαθες εφ'σ των όμματαών μου ; Την
 ρώτησε φοβισμένη ή παπαδιά. Έκείνη άνωξε τό
 πολκάκι της απ' έμπερός εδειξε στην μητέρα
 της τό μάτωμα που τής έκαμαν τάγκάθ'α

— Τάγκάθ'ι, μάνα μου ... Εκείνος ό τραγι-
 νουμένος ...
 — Όχου. Τό σπλάγγνον μου, μάτωσε τό αστη-
 θάκι του.
 — Αί, κυραπαπαδιά, νάνε τούτο μόνο. Άλλο
 κακό να μη δούν τά πλουμιστά της μάτια. Τι
 έγε άλλ' άγνάθια ό ντουνας που περνούσ' ως
 μέση στην καρδιά και την κατασεσχίζουεν. Έ-
 πρόσθεσε φωνάκτ' ό ποιητής από την αλύφορτα.
 άνεστανάζοντας και έλέποντας προς τό άν-
 τικρινό παράθυρον άγνάθ'α όπου ή δασκάλα έθα-
 ζε σ' άνθογούλι της νερό για τ' άγριολούδα
 της τό νησί.

Άρου έπαινος τό κλάμμα ή Ρεγγίνα εοργήθη
 στην μητέρα της τό πως έπέρασεν όλημέρα στην
 ραγούλα του δουνού, την καλωσύνη τής δασκά-
 λας.

— Τρόντι ήτο παρπαλό καλή ή δασκάλα, κα-
 τό τας διαδεδομένους των καθητήριών της. Με
 τό τόση μικρά της χρόνια - μόλις δεκαοκτώ
 χρόνιαν παιδίον - ήξευρε του κόσμου τής σο-
 φίας. Έμάθαινε στα κορίτσια του χωριού ανά-
 γνους, να γράφουν τόνωμά των, να καντούν ζιγ-
 κιάζα και φαροκιάζα στον καναβά με κόκ-
 κινε παμπυλιά, να τραγουδούν ώραία τραγούδια,
 ως και φαλακιά κοντάκια και ποπάρια, να κά-
 μουν γυμναστική εν - δυο - εν, να χορεύουν συρ-
 τό. (Που ή παλιά δασκάλα ; Δεν ήξευρε από
 τέτοια γρά). Ακόμη τά διηγείτο για την ζωή
 τής πολιτείας μόνον από την καλή τή όψη. Τά
 έλεγε παραμύθια, όχι πάν την άλλη για καλλι-
 κητέαρους, σισαχιά και βροκολόκους που εγαί-
 νουν από τό μήνημα άμωσ σουρωπόση και έα-
 ραντώνουν ως την λαρχαγή. Άλλά ώραία παρα-
 μύθια. Για τή ήγίση με τής πηλαντινίας κο-
 ρώνας και τά ολόφρουσα ρούχα για τό εύμορρο
 τσομπανόπουλο που μάγετε με την φλογέρα του
 τη βασιλοπούλα πούγε τον ήλιο πρόσωπο και τό
 εγγύρι στήθ'α για τό άλλο διαυλόπουλο που
 έκλειτε τή ραγούλα την ολόφρουση και λευκή
 σ'α κρινε κάμποσ άπάτησ. Και την έπ'ερε μα-
 κρού σ' άλλη πολιτεία όπου ε'ορίζοντο μ' άνθι-
 νερο και ροδόσταμα και γλάγιαζαν επάνω ε' ρι-
 δοπούλα και άνθοδέλοια. Τούς ένακούριζαν τά
 άγρόνια κεί' από τής γοι-ωίας και άνθισμέ-
 νες δαφνούδες, κελαιδώντας Έκοιμώτον σ'όν
 πούλιον έναν ύπνο. Ξυπούσαν με τό σκασίμο
 τής αήγης και τής εροσίης τό ράντισμα ...
 Και τό κοριτσάκι με γυρλωμένα μάτια και
 τεντωμένα αυτιά παρακολούθουαν τας διηγήσεις
 τής δασκάλας. Όλα ήσαν κρεμασμένα από τό
 γυλίη της τά ολόφρουρα κ' ε'υαίσθητα που ή-
 σαν ερεισμένα για σιλήματα και για τέτοιες
 διηγήσεις να ύπνερετον την γλωσσίτσα της. Ο
 παρθενικός ύπνος των ε'επαράσθεσ από άλλόκο-
 τε άνερα. Η δε Ρεγγίνα σ'ας άνεροπολήσεις
 της έδλεπε νέους ώραίους και βασιλόπουλα. Έν-
 νοιωθε τά πρώτα σπέρτ'ιμα της καρδιάς της.
 Οι ήλιοφήμενοι άγνάθ'α των άμπελιών και των
 γιορσάριον, οι θαλασσοδαρμένα μωστ'ια και φα-
 ρόδες του χωριού της με τής άλκας, ήλαρες,
 μελαφές ρουσιγνώμεις δεν τής έκαμαν γούστο.
 Ύστερα παρδαλάτε εν εούτον της με ένα κο-
 ρίτσι τον πόνον - τύπος του όποιου ήτον ή δα-
 σκάλα ή ροδοπρόσωπη και κρινόστηθη που κάθε
 τόση άλλαξ'ε και κινούργα ρουσατίνα και μπλού-
 ζες με παντέλλες και κορδέλλες γαρνιριμένες,
 μαλλίτες άρχινούθ'αντες. Ίρρασπαράν, γοβόκια,
 λουστρίνια με τοκοθήκη άγνήθ'α.

Αυτή τί ρουσαίε ; Ένα παλφορούστανο κ' ε'
 άστρα έχει ό κύριος απαλόκωματα έσοκούφωτη
 με μία μαντήλα μόνον' εξαλάστωτη με κάτι συρ

τοπάπουσα που της έθλεδαν τά δάκτυλα και
 τής μάτωναν τους άστραγάλους. Και μέσα σ'
 δ'ε' αυτά - Θεσ' μου - δουλειά σκυλίτσα. Ήτον
 ό παπής λίγο φιλάργυρος. Ύστερ' από τό σχολει-
 ού την έστειλε στα χωράτια. Ράβδιζεν έλθες,
 μάκωνε μαστίχη ή τρυπούσα.

Και ή Ρεγγίνα λαχταρούσε την πολιτεία με
 τους ώραίους έρόμους, τά ήγνά όπια, την κα-
 θαρή δουλειά, τούς κλωνομένους άνθρακούς ε-
 πως τής τα διηγείτο συχνά ή δασκάλα.

Εκεί σ'ακά στο παράθυρον όπου φλογίζεν ή
 άλκας γαρνιραλλίνες κότεται γλωμη κατάγλω-
 μη ή Ρεγγίνα δεκαοκτώ χρόνιαν παρδαλά σου
 πόνου τό κρεβάτι. Έχει την προσοχή της κά-
 πόνε στον ήρόμον άστραμύνην. Άκούεται ό κτύπος
 ενός γλυκόφθογγου τραγουδιού που τό συνδέειν
 οι σ'όνις ποθητικά μας κηθάρας. Είμε τό τρα-
 γούδι του φωνά της. Α. τον Σωτήρη.

Τόν είχε παραγνωρίσει ή Ρεγγίνα όταν τό
 τό νησί ήλθε στην πρωτεύουσα. Αδύλευεν αυτή
 σ' ένα κατάστημα φιλικόν. Εκείνος στο παρα-
 πλατό τυπογράφου Πρωί και θράζυ τής έπαρ-
 νε τό κατακόπ. Στο σπίτι της άντίκρου, στο κα-
 ρεναίον ό Σωτήρης μάλλα παιδιά παρέα πα-
 γουδούσε την άγάπη του - όπως είχε και γλυ-
 κιά φωνή. — Τής Ρεγγίνας ή καρδιά ήτον ώ-
 ραμωμένη για έρωτα. Ήτον άγνήτρε. Ύστερ'
 από δυο χρόνιαν έρωτα την ε'έκτησεν ό Σωτήρης
 από τά γονικά της. Η παπαδιά τον ήθελε. Ηλε-
 θε και ό παπάς από τό νησί να δώση τή γνώμη
 του. Εβόηκε παραπολύ καλό τό καλλιγρά; και
 έδ'εε για την κόρη του. άρσ' και προίκα σχεδόν
 δέν ε'έκτηε.

Ο άραβόνας έγεινε κούλα. Ο παπάς την
 ήμερο εκείνη έπ'ερε λίγο παραπάνω. Έβγαλε τά
 ράσα και τό καλιμύχι κιάρχισε τό άγαπητόν
 του τραγούδι, παρδαλά το Δέξ'α στο Κύριε ...
 ε' ήχον πλάγιον αλόξ κροσί. Κύριε, δός κρασί,
 Από δυο - τρεις μέρες ύστερα έφυγεν ό παπάς
 για τό νησί. Οι άραβόνασμένοι καταρχάς τά
 περνούσαν καλά. Μέλι, γάλα. Ο Σωτήρης την
 συνόδευσεν ως τό σπίτι. Έκάθητε κάμποσιν ώρα
 ήλωκοουδέντιζαν κι' ύστερα έβ'αίγε. Ηκεν'
 από λίγον κειρ τό θράζυ που σκόλαζε κλω-
 νούταν πως είχε δουλειά ή ρουσαίε κωριτερα να
 νά μη την συνοδέυη. Έτσι έρχόταν τώρα τε-
 λευταία στο σπίτι κάθε Κυριακή. Σιωπηλός.
 Άνήγυρος σαν να έκάθητε σε κάρθον άνυμ-
 μένο πάνω. Τόν ε'ελάτρεσε με γ'ήθ'α κινάνα
 — δυο δόμους παρακάτω.

Η Ρεγγίνα άρρώστισε βαρεία. Έπαισε στο
 κρεβάτι ήθη περιπνευμονία. Τό μεταγρονό
 της πρόσωπον είχεν άλλαξ'η, τά σπασογρονία
 μακρούλα μπρατσάκια της άδυνατίσαν. Έγερνον
 σαν καλωδέβουλα. Σιγά, σιγά άρχισε να κωλι-
 τερεύη. Τελευταία ό Σωτήρης που ήλθε και είθε
 πως ή άρρώστια ήθε γαλή έβόλα, φεύγοντας
 είπε τής γρού - παπαδιάς ότι παίρνει τον λόγον
 του άρρωθούνα όπίσω. Από τότε δέν ξαναπέτασε.

Η Ρεγγίνα κάποι' έρώτησε την μητέρα της
 γιατί δέν έρχεται ό Σωτήρης.
 — Έρχεται, κόρη μου. Μά δέν τότε μπάζω
 μέση κ'αταπός παρ'έγγις ό γιατρός.
 Χαμογέλασε θλιμμένη η άρρώστη.

Κάποτε στον βαθύ λήθορτι όπου τής έσορνε
 συχνά ό περσιός άκουσ' ένα τραγούδι. Η φωνή
 του Σωτήρη.
 — Μάνα, γ' άκουσε τον φωνά ... μουρούρισε
 στο έσθ'ε της.

Η γρού παπαδιά ράγκωσε τό χείλη της τά
 καβαλασμένα από τή στενοχώρια μέχρι ματωμό.
 Η άρρώστη ξανακούγσε. Τή γύρισε εθίσι. Α-
 πόθε πάι; άκούσθημεν ή φωνή του κανένα - δυο
 ήρόμους παρακάτω. Έβ'αλεν ή Ρεγγίνα όλα της
 τό δυνατά κένησθε τό κεφάλ'η της. Τό έγειρε
 στο παράθυρον όπου φλογίζουεν ή άλκας γαρ-
 νουλλίνες. Άναγράξτε τό τραγούδι του
 Τό τραγουδάκι μου άρχινώ για σ'όναν βασιλίτσα

Πού μούδωνες τόσες ζωές δὸς φορές σὲ φίλησα.
Μιά ἀνατριχίλα σὲ φαρμάκι ἐχύθη στὸ λήγο
αἷμα πού ἀπέμεινε τῆς γλῆσας τῆς. Ἔπεσε τὸ
κεφάλι τῆς ἀτονα στὸ λευκὸ τῆς προτοκέφαλο.
Μιά κουκουβάγια ἔστρεψε πρὸς σοὶ ἀφοί-
κτὸ παράθυρο κ' ἐπέταξε τὰ κεραμίδια.

— Μάνα πονῶ ἐψιθύρισε με μισοθυσιμένη φωνή ἡ Ρεγγίνα, βλέποντας τὴν μητέρα τῆς πού πορραστεκόρνανε στὸ προσκέφαλό τῆς μᾶλλες γυμνίσσες. Ἐκλείσει τὰ κουρασμένα ματιῶν τῆς, ἀνοιγόκλεισε τὸ στόμα τῆς σὰν τὸ λαβωμένο πουλὶ, ἐνῶ ἔδουσε τὸ τραγοῦδι τοῦ Σωτήρη κ' ὁ ἥλιος βασιλεύει γιὰ νὰ μὴν τὴν εὖρη ξανά στῆ ζωή. Ἡ ἑραυρή αὐρὰ ἐμπῆκεν ἀπὸ τὸ ὀρθάνοικο παράθυρο γιὰ νὰ πάρη πάνω στὰ μωρὸν κ' ἀπάλὰ κουτάκια τῆς τὴν ἀθάνατη φυγὴ τῆς Ρεγγίνας. Μιά γυναίκα πλησίασε στὸ κρεββάτι τῆς πεθαμένης καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ μισανοιγμένο στόμα ψιθυρίζοντας:

— Πάει. Τελείωσε κ' ἐνανθίσθη ἀναστεναγμένη καὶ δουρτωμένη ματιὰ. Ἄλλη ἔτρεξε δῶθε, ἄλλη κείθε, γιὰ κερί καὶ λιβάνι. Ἄλλη γὰ τὴ σαβανώστρα.

Ἡ παπαδιά γιὰ μιὰ στιγμὴν ἔμεινε ἀπληθωμένη, ἀκίνητη σὰ ζωγραφιά. (Νὰ θυμῶταν ἀρά γε κείνα τὰ λόγια τοῦ ποιητῆ; «Ἐχει κ' ἄλλ' ἄγκιλια ὁ νουναῖος πού θανατώνουν, πού σκίζουν καρδιές) κ' ὕστερα ἔξασπε στὸ κλάμμα καὶ τὸ μυρολόγι.

Ἐμένα, Κάρε, σούπρεπαν ἀνθοὶ μαυροβαμμένοι. Καὶ μόν, ἡ κόρη κ' ἔτρεξε χιονάτο κρινανθάκι.

Ἐνῶ τὸ φεγγάρι ἀνέτελλεν ὠρὸν καὶ ὁ γκιώνης θρηγολογοῦσε στὸ γειτονικὸ περιβόλι τοῦ μᾶρα κυπαρίσσια.

ΑΝΔΡ. ΕΙΡΗΝΑΡΧΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΤΑΤΟΝ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ—ΚΟΡΙΤΣΙ

Ἴδου τίπος στρατιώτου-κοριτσιοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Πολλὰ γυναικίδες σήμερα εἰς τὰ καλύτερα σχολεῖα τοῦνίου κόσμου γυμνάζονται ὡς τακτικοὶ στρατιῶται.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΜΙΚΡΟΥ

— Πόσων χρονῶν εἶσαι, μπαμπά, λέγει ὁ μικρὸς Κώστας εἰς τὸν πατέρα του.

— Μαζὶ μὲ τὴν μαμά σου κάνουμε 80 χρόνια. Διαίρεσε τὸν ἀριθμὸν σὲ δύο ἴσια καὶ θὰ ἴδῃς πῶς εἴμαστε καὶ οἱ δύο.

— Ἄν διαίρῃσω τὸν ἀριθμὸν 80 σὲ δύο, ἡ μαμά μου εἶνε ὀκτώ καὶ ἐγὼ εἶσαι μηδέν.

Π. Ν. ΠΕΠΡΟΥΝΑΚΗΣ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ— ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ Φαῖος Χόρευς γλυκεῖα Νεραΐδα, νύμφη τῶν δασῶν Χόρευς...

Ἡ γλυκεῖα Νεραΐδα Χμ. Πρόκοφα! Καλὸ τὸ κᾶνω γιὰ ν' ἀδυνατίσω, θεὸ κούτε.

ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟΣ

— Εἶμαι ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Ἡ σκέψις μου ἀφιερώνεται εἰς τὸν πόλεμον.

— Θὰ ἦσουν πρόθυμοι νὰ ἀφιερῶσης καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐαυτοῦ σου εἰς αὐτόν;

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗΣ

— Γιατί Κοντορεβιθούλη, μισεῖς τὴ δασκάλια σου τόσο;

— Δὲν τὴ μισῶ, ἀλλὰ βλέπω πολὺ καλὰ γιατί δὲν παντρεύτηκε ὡς τώρα.

ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΕΙ

Σφιχτὰ μερ.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΜΑΛΛΙΩΝ

Ἡ κυρία στὸ θυμῶρό τῆς.
— Τί ὠραῖα μαλλιά, κᾶρ Γεώργη πού ἔχεις... Καλὸ τί βάζεις πάνω;
— Τὸ σκούφο μου, κυρία.

ΒΑΣΑΝΑ ΣΥΖΥΓΩΝ

Η ΨΗΛΕΣ ΜΠΟΤΤΕΣ

Ἴδου ἡ νέα ἐφεύρεσις τῆς Θεᾶς Μόδας, ἡ ὁποία ἀπλατῆ πάντα πόδες τοὺς οὐδύτους τοὺς ἀναγκάζει νὰ γονατίζον καὶ νὰ ἰδρῶνουν κομψάνιστες τὰ ἐπιδήματα τοῦ ὠραίου ἡμοῦσός των.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπ' ἑ ἄλλο)

Αὐτὸς δὲ εἶπε ὁ φουτουρισμὸς ἐν τέλει τοῦτέστι δὲ ἀνάποδα θὰ γίνονται θὰ κᾶνη ὁ ἄνδρας πάντα τὸ κοπέλλι καὶ σὰν τοὺς ἄνδρες ἡ γυναῖκες μας θὰ γύνονται.

Θὰ πάγη τότε ὁ Μερακλῆς κ' ὁ Πειρινὸς νὰ γράφουν πρᾶγματα καὶ πρᾶγματα νὰ κᾶνουν. Που δὸς καὶ ἂν εἶσαι μωρὸ μάτια μου, σιμῶς σὲ σκέψεις τοῦ διαβόλου θὰ σὲ δάνουνε.

Ἄς γίνουμε λοιπὸν φουτουρισταὶ ἴσως καὶ γίνουμε τὰ πρᾶγματα ὠραιότερα, ἴσως ὁ Σβέντζος κ' οἱ λεκτοὶ σαυριστοὶ γράφουνε λίγα ἀκδημῶ οὐρανότερα.

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ Σ' ΟΣΟΥΣ Μ' ΕΓΙΑΤΡΕΨΑΝ

Εἶχε κρυώσει τὸ κορίτσι οὐραρὸ καὶ ἡ μαμά του ἀπ' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄλλο γιὰ ν' ἀποφύγουνε λοιπὸν τὴν οὐραρὸν κᾶποιο γιατρὸ ἐφέρανε μεγάλο.

Μὰ ἕνας τί νὰ κᾶνη μοναχὰ μὲ ἕνα χᾶτι μοναχὰ πού θὰ τῆς δόσῃ; Πνίγει τὴν ὠρὴν σὲ νερὰ ρηχὰ πού φθάνει δεύτερος γιατρὸς γιὰ νὰ τὴν δόσῃ.

Δύο γιατροὶ Δὲν εἶνε κρῶμα αὐτὸ ἔχει τὰ νεῦρά τῆς καὶ σήμερα ἡ κοπέλλα φέρει, λοιπὸν τὸν νευρολόγο στὸ λεπτὸ γιὰ νὰ γλυτίσῃ τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν τρέλλα.

Νὰ τρεῖς γιατροὶ Ἐμεῖς δὲν θὰ μπόρῃσουμε ἕνα χειρουργοῦ πρόπει νὰ καλέσουμε καὶ μὲ τοὺς τέσσαρες συμβούλιο νὰ γείνη.

Νὰ τέσσαρες γιατροὶ Μέσ' στὴν ψυχὴ ποταεὶ ἡ κόρη, ὅπως πολλοὶ ἀνθρώποι. Ἄχ, ληπθῆτε λίγο τὴ φταρχὴ κ' ἕνα ψυχίατρο καλέστε ἀπ' τὴν Εὐρώπη.

Πέντε γιατροὶ. Τὸ δόντι τῆς ποτεὶ κ' αὐτὸ τῆς φέρνει τρομερὴ ἀδιαθεσία Σῶστε λοιπὸν, παιδιὰ τὴν Χριστιανὴ κ' ἕνα Ντενίστα φέρετε ἀπ' τὴν Ρωσσία.

Ἐξῆ γιατροὶ Εἶνε τὸ πάθος οὐραρὸ καὶ θροσκείται θαθεῖα μέσ' στὸ σιωματῆ. Πρόπει νὰ φέρῃ εἰδικὸν γιατρὸ, ἂν θέλῃ πάλι τὴν ὑγιὰ τῆς νᾶξη.

Ἐφιά γιατροὶ Ἐχει λειψῆνες τὸ παιδί κ' αὐτὸ δὲν τὴν ἀφίκει νὰ ἡουχᾶση Δερματολόγος πρόπει νὰ τὴν δῷ, τοῦ κοριτσιοῦ ὁ πόνος νὰ περᾶση.

Ὁκτὼ γιατροὶ Εἶνε ὁ πόνος τῆς κακὸς γιατί ὁ λαιμὸς τῆς λίγο-λίγο κλειθεὶ λαρυγγολόγος πρόπει νάρθη εἰδικὸς τὸν λαρυγγα τοῦ κοριτσιοῦ νὰ κλείνη.

Ἐννιά γιατροὶ Ἡ καρδιά τῆς δὲν κινεῖται καὶ κάθε ἔγχος τῆς ζωῆς τῆς ἔχει χάσει Πήγαν' ἐοὺ καὶ μίλα τοῦ παπᾶ τῆς νευρικός ἐσχες νὰ τῆς διαβάση.

Σὰς φίλῳ μὲ πόνον ἀτιάτραντο, θεὸ γρονθοκίστε.

ΣΒΕΝΤΖΟΣ